

40th

A F I E N S T E R I R N V N W A A T T I H V O E F N A T R E

КУЛТУРНИ
ЦЕНТAR
NOVI
SAD

ИНФАНТ

НОВИ САД
25. ЈУН – 1. ЈУЛ 2013.
40. ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ ФЕСТИВАЛ
АЛТЕРНАТИВНОГ И НОВОГ ТЕАТРА

ИНФАНТ 40. ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ ФЕСТИВАЛ
ALTERNATIVE THEATRE
25th June - 1st July 2013
Novi Sad
40th Anniversary

ПРОГРАМ

УТОРАК, 25. јун

19.00 YESTERDAY – СЕТИ СЕ ДА ЗАБОРАВИШ, Битеф театар – Битеф денс компанија (Србија) – СНП, Сцена „Пера Добриновић“ (70')

21.00 РОЗАМУНДА, Позориште „Хотел Булић“ (Хрватска) – СНП, Камерна сцена (60')

23.00 Отварање изложбе фотографија: ЧЕТРЕДЕСЕТ ГОДИНА ИНФАНТА, Бранислав Лучић (Србија) – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

СРЕДА, 26. јун

11.00 Округли сто о представама „Yesterday – Сети се да заборавиш“ и „Розамунда“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

19.00 ЕДИП КОДБРЕЈКЕР, Студио за електронски театар, Универзитет Гринич (Велика Британија) – СНП, Сцена „Јован Ђорђевић“

21.00 „једна мистериозна Ствар, рече е.е. камингс“, „ШТА РЕЋИ О ПЈЕРУ“, „ОЛИМПИЈА“, Вера Мантеро и О румо до фумо (Португал) – КЦНС, Велика сала (20', 17', 17')

ЧЕТВРТАК, 27. јун

11.00 Округли сто о представама „Едип кодбрејкер“ и „једна мистериозна Ствар, рече е.е. камингс“, „Шта рећи о Пјеру“, „Олимпија“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

19.00 ЖЕНЕ БЕЗ МУШКАРЦА И ТО ЈЕ СВЕ или ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ, Мали драмски театар – Битола (Македонија) – СНП, Сцена „Јован Ђорђевић“ (80')

21.00 ЗАНОШЕЊЕ (или ПОКРЕТАЊЕ НАГОНА), Кит Џонсон – Х-акт (Данска) – СНП, Сцена „Пера Добриновић“ (50')

ПЕТАК, 28. јун

11.00 Округли сто о представама „Жене без мушкарца и то је све“ или „Дом Бернарде Албе“ и „Заношење (или покретање нагона)“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

19.00 **МОЖЕМО МИ ТАКО ДО СУДЊЕГА ДАНА, ДИС – театар (Република Српска, БиХ)** – КЦНС, Велика сала (60')

21.00 **SAD SAM LUCKY, ЕМАНАТ (Словенија)** – СНП, Камерна сцена (65')

СУБОТА, 29. јун

11.00 Округли сто о представама „Можемо ми тако до судњег дана“ и „Sad Sam Lucky“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

19.00 **СВЕ ЈЕ ТО ПОГРЕШНО, Позориште „Имовина“ и Позоришна трупа „Лајка“ (Белгија)** – СНП, Камерна сцена (60')

21.00 **СНОВИ И ПРЕПРЕКЕ, Дах театар (Србија)** – КЦНС, Велика сала (55')

22.30 Ноћ видео радова о простору: ПОСТПРОСТОР: ДЕРЕКОНСТРУКЦИЈА СЕЋАЊА, ФТН (Србија) – КЦНС, Летња сцена

НЕДЕЉА, 30. јун

11.00 Округли сто о представама „Све је то погрешно“ и „Снови и препреке“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

19.00 **ХЕРОЈИ, Јоши Берг и Одед Граф (Израел/Данска)** – СНП, Сцена „Пера Добриновић“ (60')

21.00 **САН ЛЕТЊЕ НОЋИ, Факултет уметности Приштина – Звечан (Србија)** – КЦНС, Летња сцена (80')

ПОНЕДЕЉАК, 1. јул

11.00 Округли сто о представама „Хероји“ и „Сан летње ноћи“ – КЦНС, Клуб „Трибина младих“

18.00 **ЧАРОБНО ПУТОВАЊЕ, Републичко удружење Србије за помоћ особама са аутизмом (Србија)** – СНП, Сцена „Пера Добриновић“ (75')

19.30 Трибина: **АУТИЗАМ – ПРОЦЕС – УМЕТНОСТ** – СНП, Сцена „Пера Добриновић“

21.00 **Саопштење жирија, у част награђених концерт: Наташа Перазић Врзић, флаута и Урош Игњатовић, клавир** – СНП, Сцена „Пера Добриновић“

PROGRAMME

TUESDAY, 25th June

19.00 YESTERDAY – REMEMBER TO FORGET, Bitef Theatre – Bitef Dance Company (Serbia) – SNT, 'Pera Dobrinović' Stage (70')

21.00 ROSAMUNDE, The 'Bulić Hotel' Theatre (Croatia) – SNT, Chamber Stage (60')

23.00 Opening of a Photography Exhibition: FORTY YEARS OF INFANT, Branislav Lučić (Serbia) – CCNS, 'Tribina mladih' Club

WEDNESDAY, 26th June

11.00 Round table discussion about the performances 'Yesterday – Remember to Forget' and 'Rosamunde' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

19.00 OEDIPUS – THE CODE BREAKER, Studio for Electronic Theatre, University of Greenwich (UK) – SNT, 'Jovan Djordjević' Stage (60')

21.00 'one mysterious Thing, said e.e. cummings*', 'WHAT CAN BE SAID ABOUT PIERRE', 'OLYMPIA', Vera Mantero & O Rumo do Fumo (Portugal) – CCNS, Main Hall (20', 17', 17')

THURSDAY, 27th June

11.00 Round table discussion about the performances 'Oedipus – The Code Breaker' and 'one mysterious Thing, said e.e. cummings*', 'What Can Be Said about Pierre', 'Olympia' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

19.00 WOMEN WITHOUT A MAN AND THAT'S ALL or THE HOUSE OF BERNARDA ALBA, Small Drama Theatre – Bitola (Macedonia) – SNT, 'Jovan Djordjević' Stage (80')

21.00 DRIFT (or drive), Kitt Johnson, X-act (Denmark) – SNT, 'Pera Dobrinović' Stage (50')

FRIDAY, 28th June

11.00 Round table discussion about the performances 'Women Without a Man and That's All' or 'The House of Bernarda Alba' and 'DRIFT (or drive)' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

19.00 **WE CAN GO ON LIKE THIS TILL KINGDOM COME, DIS – Theatre (Republic of Srpska, B&H)** – CCNS, Main Hall (60')

21.00 **SAD SAM LUCKY, EMANAT (Slovenia)** – SNT, Chamber Stage (65')

SATURDAY, 29th June

11.00 Round table discussion about the performances 'We Can Go On This Till Kingdom Come' and 'Sad Sam Lucky' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

19.00 **ALL THAT IS WRONG, Ontroerend Goed & Laika (Belgium)** – SNT, Chamber Stage (60')

21.00 **DREAMS AND OBSTACLES, Dah Theatre (Serbia)** – CCNS, Main Hall (55')

22.30 A Video-night ft. Space: POSTSPACE: DERECONSTRUCTION OF MEMORY, FTS (Serbia) – CCNS, Open Stage

SUNDAY, 30th June

11.00 Round table discussion about the performances 'All That Is Wrong' and 'Dreams and Obstacles' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

19.00 **HEROES, Jossi Berg & Oded Graf (Israel/Denmark)** – SNT, 'Pera Dobrinović' Stage (60')

21.00 **A MIDSUMMER NIGHT'S DREAM, The Faculty of Arts of Priština – Zvečan (Serbia)** – CCNS, Open Stage (80')

MONDAY, 1st July

11.00 Round table discussion about the performances 'Heroes' and 'A Midsummer Night's Dream' – CCNS, 'Tribina mladih' Club

18.00 **THE MAGIC JOURNEY, The Serbian Republic Association for Persons with Autism (Serbia) (side programme)** – SNT, 'Pera Dobrinović' Stage (75')

19.30 Forum: **AUTISM – A PROCESS – THE ART** – SNT, 'Pera Dobrinović' Stage

21.00 **The Award Announcement** – In honour of award winners: Nataša Perazić Vrzić, flute and Uroš Ignjatović, piano (concert) – SNT, 'Pera Dobrinović' Stage

У СУСРЕТ ИНФАНТУ

40. интернационалном фестивалу
алтернативног и новог театра у Новом Саду

Позоришће и Ја

Живимо у апокалиптичном свету. И не само то. Слушајући свакодневно о многобројним и многоструким краховима широм земљине кугле, лежемо ноћима са осећањем преживљеног смака, а будимо се са ишчекивањем новог. Као да смо заробљени у демоничном циркулару постапокалипсе (година је 2013, надживесмо чак и мајански календар). Живот савременог човека, а поготово савременог човека у Србији, могао би бити описан реченицом: „Сваки дан нова криза“. Криза је врло често дефинисана као привремени губитак равнотеже личности којој увек претходи промена у спољашњој реалности. У епохи метапромене, у времену универзалног мулти, у простору несталности актуелног виртуелног галиматијаса, шта је уопште равнотежа личности? И шта је уште личност? Може ли се сагледати без познавања руковања машином – рачунаром? Може ли се неко упознати, тј. спознати, без посредовања свих оних институција између којих је разапет? Може ли се познавати други, ако ни сами себе више не можемо да ограничимо?

Славој Жижек објашњава: „Апокалипса се данас ближи на много разина: екологија, информацијско засићење... Ствари се приближавају нултој тачки, ближи се крај времена.[...] Суочена с том угрозом, наша колективна идеологија покренула је механизам заташкавања и самообмане, све до изравне воље за незнањем: то је општи образац понашања угрожених људских друштава: уместо да се, док пропадају, усредоточе на кризу, постају све више заслепљена.“ (Жижек, Гуњевић 2008). Дакле, не могавши више да се изборимо са неумитношћу глобализма, квазипрогреса, окренули смо се ниhilizmu. И при томе не мислимо само на српски народ. Мислимо на човечанство. Човечанство се из секунде у секунду бори са све већим недостатком човечности.

У тој и таквој атмосфери ИНФАНТ, сада већ зрели фестивал алтернативног и новог театра, слави четрдесети рођендан. Рођен је давне и, из данашње перспективе, срећне 1974. године и био је познат првобитно као „Мало позорје“, да би му ратне 1995. године тако сјајно кумовао песник Владимир Копицл. За четрдесет година постојања другог и другачијег фестивала, другог и другачијег театра, новосадском културном сценом су продефиловале сјајне, невероватно иновативне представе. Од *Чикашких ѝрверзија*, Омара Абу ел Руба, преко *Ромеа и Јулије*, Покретне куће из Будимпеште, до првих корака Иване Вујић у позоришту. Сада, за ИНФАНТ-ов рођендан, на разрађеним даскама фестивала ће се наћи представе Јошија Берга, Кит Џонсон, Јасмин Вардимон, Матије Ферлина, Сенке Булић, Вере Мантеро, позоришта Имовина (*Ontroerend goed*) из Белгије и других. Ма колико ове представе биле различите, јер оне се крећу у распону од драматичне мултимедијалне слике колективног несвесног, преко естетизација биографија, кореографских стилизација, визуелних каламбура и сликарства као основе акционог троугла, до аутистичних перформанса без речи, и документарне, директне борбе особа са аутизмом за социјализацију и признање, заједничко им је једно. Све представе садрже уочљив потпис уметника, њиховог творца, тј. печат упадљивог ауторства. Из

савременог ђубришта, из глобалне информатичке сваштаре, креатори у театру колажирали су и хибридизовали своје идентитете. Понеки пут су их умножили и преломили, понеки пут само окрњили, понеки пут расејали у речима, али су ти и такви, преиспитани и реуспостављени ликови постали носиоци постапокалиптичног доба. Од делића фрагментираних и неухватљивих стварности, поменути уметници направили су сопствени простор, сопствено огледало, окренувши га, при томе институцији. Представе овогодишњег ИНФАНТ-а постављају питање шта се дешава када институција постане другост. Јер у тоталној несигурности једно је, данас, сигурно. Ни позориште више није довољно само себи. Прелило се из сопственог корита. Окренуло се другим институцијама, медијима, ритуалима и облицима, изгубило се у рушењу конвенција, превазилажењу жанра, покушајима да се створи нова револуција, и опет нова револуција, док није почело да важи правило: један уметник – једна револуција.

Пратећи ову нит, посебан куриозитет овогодишњег ИНФАНТ-а јесте наша селекторска одлука да подржимо мисију звану „Чаробно путовање“, у режији Ђорђа Макаревића и извођењу седам младих и талентованих људи са специјалним потребама (аутизам). Као што сваки јубилеј (у овом случају 40. ИНФАНТ) подразумева и нови идентитет / идејно поглавље самог фестивала, важност да фестивал има слуха и за врло храбре дијалоге, попут ове представе, после које више нисте сигурни ко је „здравији“ – ви, као посматрачи, или извођачи – особе са аутизмом, као храбри епигони новог сценског израза. Можда би тај постапокалиптични свет, тај живот после историје, тај последњи удисај човека требало да буде лишен дискриминације, пун интеграције „нас“ и „њих“, ако таква подела икада сме да постоји. Како је то дефинисао Рудолф Лабан: „Свако људско биће има право на покрет и на реч“.

Позориште се, дакле, и даље тражи. Корача полако од једног изданка до другог, посматра све своје меандре и рувце и схвата да је постало чак и сопствена алтернатива. Уметник је надрастао институцију.

Стога, ритуал одласка у позориште може добити и добија нове облике. Може подразумевати разговор са новим младим професионалцима (попут младих глумца приштинског Универзитета, који тек формирају своје прве професионалне кораке као инфанти, деца, у простору професије) и њихову потребу да се докажу средини, а може подразумевати и визуелно искуство слично биоскопском или галеријском, може искључити изговорену реч и глумца, глуму. Свакако ће вас натерати да се запитате: а где сам ја у свему томе. Где ја себе видим у том дијалогу. Има ли мене у позоришту и позоришта у мени, или сам и ја постао делом свеопштег нихилизма, па ме то уопште не занима? Запитајте се и где сте били последњих четрдесет година и дођите на ИНФАНТ-ов рођендан.

TOWARDS INFANT

The 40th International Festival of Alternative and New Theatre in Novi Sad

Theatre and I

We live in an apocalyptic world. Not only that. Listening every day about numerous and multiple crashes around the world, we lie in our beds at night with the feeling that we have lived through an end of the world, and wake up expecting a new one. As if being trapped in a demonic circle of post-apocalypse (it's year 2013, we have even survived the Mayan calendar). Life of contemporary man, contemporary man in Serbia in particular, could be described with the sentence: 'A new crisis every day.' Crisis is often defined as a person's temporary loss of balance always preceded by a change in external reality. In the epoch of metachange, in the times of a universal multi-, in the space of the volatility of the existing galimatias, what is a person's balance, actually? Or what is a person, actually? Can it be perceived without the use of a machine – the computer? Can someone be known, i.e. understood, without the mediation of all those institutions he is stretched between? Can the other be known if we are no longer able to put limits on ourselves?

Slavoj Žižek explains: 'Apocalypse is coming close on many levels today: ecology, informational saturation... Things are closing in on ground zero, the end of the time is near. [...] Faced with this threat, our collective ideology triggered the mechanism of cover-up and self-deception, up to a direct will for ignorance: this is the universal model of behaviour of endangered human societies: instead of, while declining, focusing on the crisis, they become more and more blinded.' (Žižek, Gunjević, 2008). Therefore, not being able to fight the inexorability of globalism, quasi-progress, we have turned to nihilism. And we don't mean only the Serbian people. We mean the humanity. Moment after moment, the humanity struggles with the increasing lack of humanism.

This is the kind of atmosphere in which INFANT, now a mature festival of alternative and new theatre, is celebrating its fortieth birthday. It was born back in 1974, from today's point of view in the happy times. It was first known as 'Small pozorje', but was so brilliantly renamed in the war year of 1995 by poet Vladimir Kopicl. For the forty years of the existence of the other and different festival, the cultural scene of Novi Sad has seen a parade of brilliant and unbelievably innovative plays. From the *Sexual Perversities of Chicago* by Omar Abu el Rub, through *Romeo and Juliette* by Budapest's Moving House, to the first theatrical steps of Ivana Vujić. Now, for INFANT's birthday, on the 'broken-in' stage of the festival will accommodate the plays by Jossi Berg, Kitt Johnson, Jasmin Vardimon, Matija Ferlin, Senka Bulić, Vera Mantero, Ontroerend Goed from Belgium and others. However different these plays may be, since they range from a dramatic multimedia picture of the collective unconscious, through biographical anesthesiations, choreographic stylisations, visual puns and painting as the base of the action triangle, to autistic performance art with no words, and a documentary, a direct struggle of autistic persons for their socialisation and acknowledgement, there is one thing they have in common. All the plays bear an obvious signature of the artists, their creators, that is, a marked authorship. From the contemporary trash pile, from the

global information scrapbook, the theatre creators have collaged and hybridised their identities. Sometimes they multiplied and broken them, sometimes they only chipped, sometimes scattered in words, but even these and such, re-examined and re-constituted characters have become bearers of the post-apocalyptic age. From the pieces of the fragmented and elusive reality, the said artists have made their own space, a mirror of their own, turning it towards the institution. The plays of this year's INFANT pose the question of what happens when the institution becomes the Otherhood. As in the total uncertainty today, one thing is certain. Even the theatre is not self-sufficient any more. It has spilled out of its bed. It has turned to other institutions, media, rituals and shapes, got lost in breaking with conventions, going beyond the genre, attempts to create a new revolution, and a new revolution yet again, until a rule was born: one artist – one revolution.

Following this line, a particular curiosity of this year's INFANT is our decision as selectors to support the mission called 'The Magic Journey' directed by Djordje Makarević and performed by seven young and talented people with special needs (autism). As each anniversary (in this case the 40th INFANT) calls for a new identity/a new idea chapter of the festival itself, the importance is undisputed of festival's sensitivity for very courageous dialogues such as this play, after which you are no longer sure who is 'healthier' – you, as spectators, or the performers – persons with autism, as brave epigones of a new stage expression. Perhaps this post-apocalyptic world, this life after history, this last breath of man is supposed to be devoid of discrimination, full of integration of 'us' and 'them', if such a division is ever allowed to exist. As Rudolf Laban defined: 'each human being is entitled to the movement and word'.

The theatre, therefore, still seeks. It steps slowly from one sprout to the other, observes all its meanders and armlets and realises that it has become even its own alternative. The artist has outgrown the institution.

Hence, the ritual of theatre-going can gain new forms. It can mean a dialogue with new young professionals (such as the young actors of the Faculty of Arts of Priština, who are still making their first professional steps as infants, as children, in the fields of the profession and their need to prove themselves to the society, and it can mean a visual experience similar to the one in the cinema or the gallery, it can exclude the uttered word and actor, acting. In any case it will certainly make you wonder: where am I in all this. Where do I see myself in this dialogue? Is there me in the theatre and the theatre in me, or I, too, have become part of the universal nihilism, so I'm no longer interested? Ask yourselves where you have been for the last forty years and come to INFANT's birthday.

Selectors: Miloš Sofrenović, Milica Konstantinović

40. ИНФАНТ

YESTERDAY – СЕТИ СЕ ДА ЗАБОРАВИШ

Битеф театар – Битеф денс компанија, Србија

Концепт и кореографија: **Јасмин Вардимон**

Асистенти кореографкиње: **Естебан Фурми и Аои Накамура**

Дизајнер сценографије и медија: **Гу Бар–Амоц и Јасмин Вардимон**

Дизајн светла: **Кахине Јавруан**

Дизајн звука: **Јасмин Вардимон**

Дизајн костима у Лондону: **Линда Рауел**

Дизајн костима у Београду према идеји и концепту

Јасмин Вардимон и Линде Рауел: **Дејана Вучићевић**

Фотографија и дизајн: **Јелена Јанковић**

Видео анимација: **Михаел Клега и Горан Балабан**

Играју играчи Битеф денс компаније:

Милош Исаиловић, Страхиња Лацковић, Невена Јовановић, Милица Писић, Урош Петронијевић, Немања Наумоски, Сања Нинковић, Ивана Савић Јацић

Алтернација: **Миона Петровић**

Балетски педагог: **Марија Јанковић Шеховић**
Асистент балетског педагога и кореографкиње:
Никола Томашевић

*Представа се реализује у сарадњи и уз финансијску
подршку Британског савета у Београду,
Министарства културе и информисања Републике
Србије и Харџефакџи фондације.*

Трајање: **70 минута**

Представа је своју праизведбу имала 11. октобра
2008, South Hill Park, Bracknell, у извођењу Jasmin
Vardimon Dance Company.

Јасмин Вардимон, британска кореографкиња израелског порекла, специјално за Битеф театар припремила је са играчима Битеф денс компаније представу „Yesterday – Сети се да заборавиш“, својеврсни пресек свог десетогодишњег рада представљајући публици најужбудљивије дуете, соло и ансамбл нумере из свог богатог кореографског опуса.

Захваљујући дугогодишњем залагању Британског савета за континуирани развој савремене плесне сцене у Србији, Битеф театар је успео да реализује и овај амбициозни пројекат. Наиме, напоре и резултате које је Битеф денс компанија постигла од свог

Bitef

DANCECOMPANY

**BRITISH
COUNCIL**

Уторак, 25. јун, 19.00
СНП, Сцена „Пера Добриновић“

оснивања, Британски савет је препознао и подржавао кроз организовање едукативних радионица са еминентним британским кореографима попут Џесике Вајт, чланице чувене Рендом денс компаније, затим Расела Малифанта, као и Шобане Џејсинг. Наставак ове сарадње је продукција Јасмин Вардимон коју ће Британски савет подржавати и кроз даљи пласман представе широм Европе.

За Битеф театар и Битеф денс компанију сарадња са Јасмин Вардимон, на представи „Yesterday – Сети се да заборавиш“ чини се као логична степеница више у правцу развијања играчких, али и у најширем смислу извођачких способности њених играча. Ова кореографкиња у свом раду комбинује изузетно тешке и атрактивне плесне деонице, па рад са њом захтева одличну технику извођења и искуство играча. Такође, њен стил рада захтева и врло озбиљно глумачко ангажовање играча на сцени. Представа је употпуњена видео материјалима, занимљивим сценским решењима, што је чини врло пријемчивом за публику, као и за промоцију савремене плесне уметности.

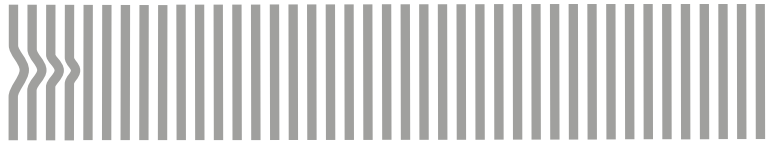
Битеф театар је авангардно позориште смештено у живописан театарски простор реконструисане евангелистичке цркве, у самом срцу Београда. Откривањем нових позоришних тенденција у нашој средини, као и пружањем простора уметницима чији рад представља искорак из традиционалних и утврђених граница сценског израза, успешно извршава мисију ширења утицаја Битеф фестивала од свог оснивања 1989. године.

У сезони 2012-2013. Битеф театар наставља да, с једне стране, развија плесни театар и унапређује Београдску плесну сцену, на првом месту кроз развој и продукције Битеф денс компаније, али и кроз бројна гостовања домаћих и страних плесних продукција. Са друге стране, шири платформу новог, ангажованог драмског стваралаштва.

Назив нове сезоне *Где смо?* наговештава сталну запитаност над друштвеним околностима које условљавају наш осећај припадности или неприпадности, осећање утемељености или управо њеног недостатка, запитаност над оним друштвеним механизмима који утичу на наше животе, а налазе се великим делом ван наше контроле и ван наше директне моћи деловања.

40th INFANT

YESTERDAY – REMEMBER TO FORGET

Bitef Theatre – Bitef Dance Company, Serbia

Concept and choreography: **Jasmin Vardimon**

Choreographer's assistants: **Esteban Fourmi and Aoi Nakamura**

Set and media design: **Guy Bar-Amotz and Jasmin Vardimon**

Lights design: **Chahine Yavroyan**

Sound design: **Jasmin Vardimon**

Costume design in London: **Linda Rowell**

Costume design in Belgrade after the idea and concept of Jasmin Vardimon and Linda Rowell: **Dijana Vučićević**

Photography and design: **Jelena Janković**

Video animation: **Mihael Klega and Goran Balaban**

Cast:

Dancers of the Bitef Dance Company:

Miloš Isailović, Strahinja Lacković, Nevena Jovanović, Milica Pisić, Uroš Petronijević, Nemanja Naumoski, Sanja Ninković, Ivana Savić Jacić

Alternation: **Miona Petrović**

Ballet pedagogue: **Marija Janković Šehović**

Assistant to the ballet pedagogue and choreographer:
Nikola Tomašević

The play is realised in cooperation and with the financial support of the British Council in Belgrade, the Ministry of Culture and Information of the Republic of Serbia and the Heartefact Foundation.

Duration: **70 minutes**

The play had its world premiere on 11th October 2008 at the South Hill Park, Bracknell, where it was performed by the Jasmin Vardimon Dance Company.

Jasmin Vardimon, British choreographer of Israeli origin, prepared, especially for the Bitef Theatre, with the dancers of the Bitef Dance Company the play 'Yesterday – Remember to Forget', as a kind of a overview of her ten-year professional engagement, presenting the audiences with the most exciting duo, solo and ensemble numbers from her rich choreographic opus.

Thanks to the British Council's long lasting commitment to the continuous development of the contemporary dance scene in Serbia, the Bitef Theatre has succeeded in realising this ambitious project too. Namely, the efforts and results achieved by the Bitef Dance

Bitef
DANCECOMPANY

Tuesday, 25th June, 19.00
SNT, 'Pera Dobrinović' Stage

Company since its foundation was recognised by the British Council which provided its support by organising educational workshops with renowned British choreographers such as Jessica Wright, a member of the famous Random Dance Company, Russell Maliphant, as well as Shobana Jeyasingh. The continuation of this cooperation is the production by Jasmin Vardimon which the British Council will support by further placement of the play throughout Europe.

The collaboration with Jasmin Vardimon, at the play 'Yesterday – Remember to Forget' seems as a logical step forward of the Bitef Theatre and the Bitef Dance Company in the development of dancing, and even wider performing capacities of their dancers. This choreographer combines extremely difficult and attractive dance passages, so dancers must have excellent performing technique and experience to be able to work with her. Moreover, her style of work requires very serious acting engagement of the dancers on the stage. As complements to the play, there are video materials and interesting set solutions, which make the performance attractive for the audience, as well as for the promotion of the art of contemporary dance.

The Bitef Theatre is an avant-garde theatre situated in a lively theatre space of a reconstructed evangelist church, in the very heart of Belgrade. By revealing new theatre tendencies in our society, as well as by providing a space for artists whose work represents a step pot of the traditional and predetermined boundaries of the stage expression, it has been successfully carrying out its mission of extending the scope of influence of the Bitef Festival ever since it was founded in 1989.

In the 2012-2013 season the Bitef Theatre continues to, on the one hand, develop the dance theatre and advance the Belgrade dance scene, primarily by the development and productions of the Bitef Dance Company, but also through numerous guest performances of the national and international dance productions. On the other hand, it extends the platform of the new, engaged dramatic creativity.

The title of the new season at the Bitef Theatre *Where Are We?* implies the permanent questioning of the social circumstances which condition our sense of belonging or not-belonging, the feeling of rootedness or the very lack of it, the questioning of those social mechanisms that affect our lives but are mainly out of our control and outside of our capacity to act directly.

40. ИНФАНТ

Елфриде Јелинек

РОЗАМУНДА

Позориште „Хотел Булић“, Хрватска

Редитељка: **Сенка Булић**

Сценографија и музика: **Томислав Ђурковић**

Костим: **Оливер Јуларић**

Дизајн светла: **Никша Мркоњић**

Продукција: **Позориште „Хотел Булић“,
Краљевско позориште Зетски дом, Teatar & TD**

Играју: **Тихана Ђулафић и Маринко Леш/Марко Циндрић**

Трајање: **60 минута**

„Розамунда“ је трећи драмолет из циклуса *Драме принцеза* којег још чине Снежана, Трнова ружица, Сена и Џеки. Циклус има поднаслов „Смрт и девојка“, према истоименом Шубертовом делу. Елфриде Јелинек се ту бави истраживањем женских архетипова. Мушки поглед у сваку фазу женске егзистенције она приказује као мотор смрти. Снежану у потрази за истином убиће Ловац, Трнову ружицу из сна буди Принц и намењује јој субмисивну улогу. Розамунда је присиљена да призна да је статус жене неспојив с писањем, те да је свака женска креативна активност осуђена на пораз. Џеки је талац смрти својих најближих и заточеница медијске слике о себи самој. Инге-

Уторак, 25. јун, 21.00
СНП, Камерна сцена

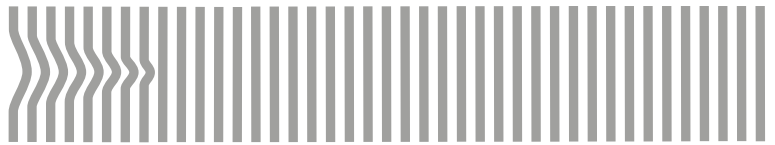
борг Бахман и Силвија Плат очајавају због немогућности да покрену ствари и заточенице су простора који им је предређен. Принцезе Елфриде Јелинек савремени су пародички пандан Шекспировим краљевићима. Оне су митови у деконструкцији, анти-принцезе које се не могу борити против судбине која им је намењена. Хумор Јелинекове разоран је у гротескном начину којим јунакиње разоткривају мушке дискурсе, преко искривљења, изокренутих цитата, каламбура и језичких игара.

Розамунда је била кипарска принцеза из раздобља ренесансе, али и лик изгубљене Шубертове опере. Критичари је називају двојницом Јелинекове. Стешњена је између тескобне кризе жене писца и силовитог али амбивалентног односа с партнером Фулвиом. Розамунда поставља питање одређује ли лик „писатељице“ њено властито тело? Као што Џеки с Роланом Бартом развија дијалог о теорији моде, Розамунда је одговор на критику лакановске психоанализе америчке постструктуралистичке филозофиње Џудит Батлер и њену теорију о дискурзивној конструкцији тела. Спи-сатељица Розамунда покушава да се истргне из симболичког поретка чиме подрива основе стваралачких категорија идентитета као што су жудња, секс и сексуални идентитет.

Позориште „Хотел Булић“ је уметничка организација која истражује нове приступе театру. Већ годинама је присутно у Хрватској и издваја се реализацијама специфичних ауторских пројеката. Досад су изведене представе према текстовима субверзивних аутора попут Женеа, Савицкаје, Мишима, Копија, Артоа. Хотел Булић постао је препознатљиво место за савремена позоришна истраживања. Од почетка свог деловања, Позориште „Хотел Булић“ је програм својих представа заснивало на високој извођачкој енергији, долазила она од изворне снаге извођача који су се том приликом први пут озбиљно посветили позоришту, или од драмских уметника врхунских извођачких способности, као што су на пример Ана Карић, Нина Виолић, Ивана Јозић.

Представе Позоришта „Хотел Булић“ биране су у селекције и награђиване на бројним међународним и хрватским фестивалима (Фестивал Авињон; 10. међународни фестивал у Казабланки; Festival Teatro de Oriente, Барселона, Венецуела, 2003; Трнфест, Љубљана, 2004; Internacional Festival for Experimental Theatre, Каиро, Египат, 2004; Borštnikovo srečanje, Марибор, 2004; Mala fronta novog plesa i performanca, Festival sodobnih gledaliških umetnosti – EXODOS, Љубљана, Словенија, 2005; Festival de Teatro de La Habana, Куба, 2005; SEAS Festival Udine, Италија, 2005; Скампа фестивал, Албанија, 2005; Цанкарјев дом, Љубљана, 2006; 8th International Blacksea Theatre Festival, Trabzon, Турска, 2007, фестивал MOT, Македонија, La MaMa, Њујорк...)

40th INFANT

Elfriede Jelinek

ROSAMUNDE

The 'Bulić Hotel' Theatre, Croatia

Directed by **Senka Bulić**

Set design and music: **Tomislav Ćurković**

Costume: **Oliver Jularić**

Lights design: **Nikša Mrkonjić**

Production: **The 'Hotel Bulić' Theatre,
Zetski dom Royal Theatre, Theatre & TD**

Cast: **Tihana Ćulafić and Marinko Leš/Marko Cindrić**

Duration: **60 minutes**

'Rosamunde' is the third drama of the cycle *Drama of Princesses*, besides *Snow White*, *The Sleeping Beauty*, *Jackie and the Rock*. The cycle is subtitled '*Death and the Maiden*' after a Schubert's piece of the same name. Elfriede Jelinek explores female archetypes. She depicts the male view onto every phase of female existence as an engine of death. In her search of the truth, *Snow White* gets killed by the Hunter; *The Sleeping Beauty* is woken from her dream by the Prince, giving her a submissive role; *Rosamunde* is forced to acknowledge that the status of a wife is incompatible with writing, and that every creative activity of a woman is doomed to failure. *Jackie* is a hostage of the deaths

Tuesday, 25th June, 21.00
SNT, Chamber Stage

of her dear ones and the prisoner of the media image of herself. Ingeborg Bachmann and Sylvia Plath despair at the impossibility to set things in motion and are captives of the space predetermined for them. The Princesses of Elfriede Jelinek are contemporary parodistic counterparts of Shakespeare's princes. They are myths in deconstruction, anti-princesses who cannot fight the fate they are predestined for. Jelinek's humour is devastating in the grotesqueness with which her heroines unveil male discourses, by distorting, twisted quotes, puns and plays with words.

Rosamunde was a Cyprian princess from the Renaissance period, but also a character in a lost opera by Schubert. Critics call her Jelinek's double. She is trapped between a disquieting crisis of a female writer and a tempestuous and ambivalent relationship with her partner Fulvio. Rosamunde wonders if the character of a 'writer' determines her own body. Just like Jackie develops a discussion on the theory of fashion with Roland Barthes, Rosamunde is an answer to American philosopher Judith Butler's critique of the Lacanian psychoanalysis and her theory of the construction of the body through discourse. The writer Rosamunde attempts to escape the symbolical order, thus undermining the bases of the creative categories of identity such as desire, sex and sexual identity.

The Bulić Hotel Theatre is an artistic organisation which explores new approaches in the theatre. For years active in Croatia, it stands out by producing distinctive authorial projects. They have staged dramas after the texts by subversive authors such as Genet, Savitskaya, Mishima, Kōji, Artaud. The Bulić Hotel has grown into a recognisable place of contemporary theatrical exploration. Since the very start, the Bulić Hotel Theatre founded the programme of their productions on the highly energetic performance, whether it originates from the personal power of the performers who are, for the first time, dedicated seriously to the theatre, or the dramatic artist of first-class performing abilities, such as Ana Karić, Nina Viočić, Ivana Jozić.

The productions of the Bulić Hotel Theatre have been selected for and awarded at a number of international and Croatian festivals (Avignon Festival; The 10th International Festival in Casablanca; Festival Teatro de Oriente, Barcelona, Venezuela, 2003; Trnifest, Ljubljana, 2004; International Festival for Experimental Theatre, Cairo, Egypt, 2004; Borštnikovo srečenje, Maribor, 2004; Mala fronta novog plesa i performanca, Festival sodobnih gledaliških umentosti – EXODOS, Ljubljana, Slovenia, 2005; Festival de Teatro de La Habana, Cuba, 2005; SEAS Festival Udine, Italy; Skampa Festival, Albania, 2005; Cankarjev dom, Ljubljana, 2006; The 8th International Blacksea Theatre Festival, Trabzon, Turkey, 2007; Festival MOT, Macedonia, La MaMa, New York...)

40. ИНФАНТ

(пратећи програм)

ЧЕТРДЕСЕТ ГОДИНА ИНФАНТА

изложба фотографија

Бранислав Лучић, Србија

Инфант је настао као активан одговор на нестанак југословенског фестивала Мало позорје, које је постојало две деценије, и жеље да, у времену неподесном за културу и комуникацију, отворимо сасвим нови простор за размену културних вредности са светом, да оној малој али значајној стваралачкој енергији младих, која обликује нешто ново код нас, обезбедимо адекватан контекст како би стекли праву информацију о себи, свом производу и новим позоришним иновацијама, било онима који се заснивају на неким класичнијим елементима или оним који уводе технолошке, медијске и друге иновационе облике.

Инфант фестивалу као огледном простору новог театра интересантни су само неуобичајени облици театра који промовишу нове значењске категорије и ремете класичне сазнајне клишее. Такође, они који својом субверзивношћу знатно нарушавају хоризонт очекивања, руше устаљене норме. Оно што је посебо битно за ову врсту позоришне праксе је висока свест о процесу рада и уметничком чину. И она, не само да је критична спрам етаблираног позоришта, него и радикалнија у критици друштвених негативности и појава.

Поред овога, овај фестивал би требало и да укаже на кључне линије развоја новог и алтернативног театра, као и да оцрта разуђеност трагања, велики уплив технологије, машина, компјутера и медија којима човек постаје протеза. Такође, да кроз разне облике деловања изнова потврђује колико је важнији процес истраживања при настанку представе чак и од самог артефакта и колико је гледалац-учесник стављен у сасвим нову, активну и одговорну позицију.

Програмска структура фестивала знатно се разликује од сличних фестивала код нас. Сачињена од мноштва сегмената она у себи обједињује разно-

Позориште „Маладипе“, Egg(s)hell, 2010. / Maladype Theatre, 'Egg(s)hell', 2010

Уторак, 25. јун, 23.00
КЦНС, Клуб „Трибина младих“

врсне програме: од целовечерњих предства у главном програму, уличних спектакала, преко радионица, изложби, перформанса, симпозијума, до фестивалских продукција. Разуђена фестивалска пракса потврдила је више него очигледно потребу континуираног неговања продукцијског сегмента фестивала. Инфант продукције су кључни аргумент у суштинској размени уметничких идеја, артефаката, јер не само да потврђују ниво наших продукција, него у контексту иностраних фестивала указују на озбиљне потенцијале стваралаца новог театра.

Симон Грабовац

Плаво позориште, „Певам као да сам птица“, 2007. / Blue Theatre, 'I Sing Like a Bird', 2007

Театар Акхе, „Пух и Прах“, 2012. / АКНЕ Theatre, 'ПООКН & ПРАКН', 2012

40th INFANT

(side programme)

FORTY YEARS OF INFANT

a photography exhibition

Branislav Lučić, Serbia

The Infant festival appeared as an active response to the disappearance of the Yugoslav festival 'Small pozorje' which existed for more than two decades. It was also born out of the wish to open a completely new space for the exchange of cultural values with the world in these times that are not favourable for culture and communication, and to provide an adequate context for that small but significant creative energy of the young who create something new here, so that they can acquire the realistic information about themselves, their product and new theatre innovations based either on some classical elements or they introduce technological, media and other innovative forms.

As an experimental space of the new theatre the festival Infant cherishes only the unusual theatrical forms that promote new meaning categories and disturb classical cognitive clichés. Moreover, those whose subversiveness presents significant challenge to the horizon of expectations, destroy habitual norms. The thing that is important for this kind of theatrical practice is high awareness of the process of work involved in an (artistic) act. This kind of awareness is not only critical of the established theatre, but is also more radical in criticism of the social negativities and phenomena. Besides these, this festival intends to point to the key lines of the development of new and alternative theatre, as well as to make an outline sketching the diversity of explorations, the great influence of technologies, machines, computers and media in which man becomes a prosthetic device. Moreover, to keep reaffirming, through various forms of action, that the process of exploration is more important for a theatrical production than even the very artefact and that spectator-participant has been given a completely new, active and responsible position.

The programme structure of the festival differs a lot from similar festivals in our country. Consisting of a number of segments, it envelops a variety of programmes: from full-length shows in the main programme,

Национални кореографски центар Орлеана „Врбане“, 2012. /
Centre Coréographique National d'Orléans, 'Les corbeaux', 2012

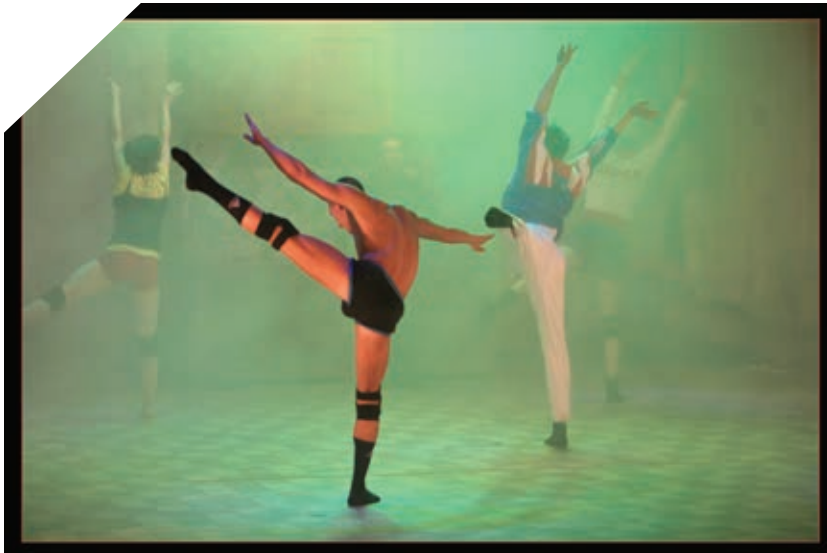
Tuesday, 25th June, 23.00
CCNS, 'Tribina mladih' Club

street spectacles, through workshops, exhibitions, performance art, symposium, to festival productions. The diverse festival practice has confirmed a need, which is more than obvious, for continual fostering of the production segment of the festival. The Infant's productions are a key argument point in an essential exchange of artistic ideas, artefacts, because they not only affirm the high level of our productions, but in the context of international festivals, reveal serious potentials of the creators in the new theatre.

Simon Grabovac

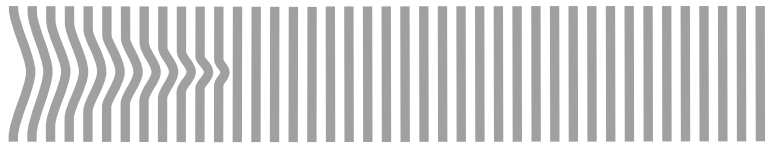

Театар Лутен, „Рибар“, 2012. / The Lutin Théâtre, 'Poisson pêcheur (The Fish Fisherman)', 2012

Битеф театар, Alfa Boys, 2011. / The Bitef Theatre, Alfa Boys, 2011

40. ИНФАНТ

ЕДИП КОДБРЕЈКЕР

Студио за електронски театар,
Универзитет Гринич, Велика Британија

Изводе: **Мике Векесер, Малаки Орозко, Ели
Стамп, Ањес Шнајдевинд, Борис Буторац**
Музика: **Игор Степановић, Владимир Бојовић,
Стив Кенеди, Јохан Себастијан Бах**
Костим: **Хана Ламин, Ли Бортвик**
(радионица галерије Стивен Лоренс)
Дизајн звука: **Јан Томпсон**
Светло: **Борис Буторац**
Видео: **Душан Петковић, Стјуарт Џурт**

Консултације и подршка: **Татјана Љујић**
Физички тренинг: **Мике Векесер, Хазим Камаледин**
Сценографија/режија: **Фахрудин Нуно Салихбеговић**

Трајање: **60 минута**

*Година је 2029. Грађански раић бесни
Евројом. Човек по имену Едип одбија
да се приклони било којој страни у
сукобу и покушава да победе про-
јектујући се у тајни компјутерски
пројам ВЕЧНОСТ – пројам који ће
му, како верује, омогућити да се у пош-
тоности индигрише у свећ компју-
тера, свећ у коме нема зла, мржње,
болести или смрти.*

*Едип успева да декодира тајну ши-
фру која штићити пројам.*

Шифра је – Ч О В Е К.

*Ликови се премештају у свећ ком-
пјутера.*

Али, авај, они нису ушли у програм ВЕЧНОСТ, како верују Егиди и његови следбеници, већ у Сфиниу, вирус програм начињен по медијској слици светиа у 2013. години.

Егидиова владавина почиње. Let's dance!

Пројекат *Едип кодбрејкер* следи доктрину Студија за електронски театар (СЕТ) по којој се, уз помоћ и упркос употреби најновијих технолошких иновација, главни акценат ставља на искрени сусрет са другим људским бићем. Следећи своје успешно појављивање у оквиру програма Late at Tate у чувеном лондонском музеју Tate Britain, са Апокалиптичним кибернетичким позоришним актом ЕДИП, СЕТ се појављује са својим новим, „имерзивно-кибернетичким искуством“ које истражује расцеп између виртуелне, технички софистициране хиперреалности и стварне, сирове и бруталне свакодневице немирног и уплашеног људског бића ухваћеног у мрежу дилема и противречности које бацају сенке на освит 21. столећа.

Као и у миту, Едип започиње своје путовање као краљ, а враћа се у полазну тачку свог путовања као избеглица. Међутим, нису ли обојица, следећи неку вишу логику наше пролазне природе, један те исти ЧОВЕК? Едипово проклетство лежи у чињеници да увек изнова мора да решава ову исту загонетку.

Студио за електронски театар је предузео узбудљиво путовање са краљем-избеглицом који је вековима био икона наше неограничене ограничености – путовање које се показало увек изнова болно, али истовремено и катарзично за сваку нову генерацију.

СЕТ – Кибернетичко позоришно предузеће

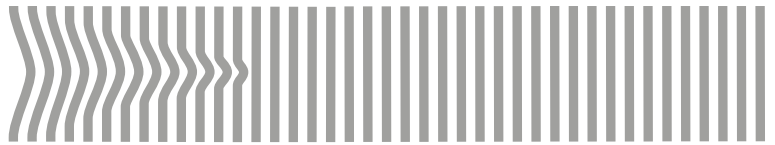
Студио за електронски театар је у непрестаној потрази за уметничком формом, која на најбољи начин осликава нашу жељу за самоодређењем и самоостварењем у постдемократском друштву бременитом слојевима историје, идеологије и технологије. Лоциран у Лондону, мегалополису богатог и разноврсног уметничког миљеа, чија је креативна атмосфера предодређена продуктивном интеракцијом између уметника различитих националности и дисциплина, СЕТ ствара театар за који је карактеристична још једна форма интерактивности: интеракција између извођача и компјутера – тј. између човека и машине – одатле назив кибернетичко позориште.

СЕТ је покренут 2007. године у Србији. Чланови-оснивачи били су Александар Ђерић, Група Академика, Београд (Србија); Фахрудин Нуно Салихбеговић, Татјана Љујић, Матијас Острик, Amsterdam Cyber Theatre (Холандија) и Борис Буторац, PVC-T, Нови Сад (Србија).

Студио за електронски театар је прерастао у истраживачки институт, који је придружен Универзитету Гринич 2012. године од када у оквиру Универзитета води своју уметничку лабораторију SETLab. СЕТ финансијски и организационо подржава GRE (Greenwich Research and Enterprise) Универзитета Гринич.

Чланови СЕТ-а су Универзитет Гринич, Лондон (Велика Британија); Академика, Београд (Србија); Sactusbloem, Антверпен (Белгија); PVC-T, Нови Сад (Србија); Magadat, Амстердам (Холандија).

40th INFANT

OEDIPUS – THE CODE BREAKER

Studio for Electronic Theatre,
University of Greenwich, UK

Performers: **Mieke Weckesser, Malachy Orozco, Ellie Stamp, Agnes Schneidewind, Boris Butorac**
Music: **Igor Stepanović, Vladimir Bojović, Steve Kennedy, Johann Sebastian Bach**
Costume: **Hannah Lammin, Lee Borthwick**
(workshop Steven Lawrence Gallery)
Sound design: **Ian Thompson**
Lighting: **Boris Butorac**
Video: **Dušan Petković, Steward Jurt**

Advice and support: **Tatjana Ljujić**
Physical performance training: **Mieke Weckesser, Hazim Kamaledin**
Scenography/directing: **Fahrudin Nuno Salihbegović**

Duration: **60 minutes**

The year is 2029. Civil war rages throughout Europe. A man called Oedipus refuses to take sides in the war and tries to escape penetrating the secret computer programme ETERNITY. This programme enables the one who penetrates it to become completely integrated into the world of the computer – a world without evil, hate, illness, or death. Oedipus manages to decode the secret code which was protecting the programme. The code was – M A N. The characters are shifted into the world of the computer.

*But, alas, the characters have not entered the ETERNITY programme, as Oedipus and his followers believe, but the virus programme Sphinx that is designed according to the media picture of the world in 2013.
Oedipus' rule begins. Let's dance!*

Oedipus – The Code Breaker is following SET's doctrine of being always at the forefront of the technological innovation, whilst keeping in mind that the prime purpose of theatre has always been and always will be a sincere encounter with one's fellow human being. Following their successful appearance at the Tate Britain's Late at Tate, with Apocalyptic Cybernetic Theatre Act OEDIPUS, Studio for Electronic Theatre has been working on a follow up, an immersive cybernetic theatre experience which explores the disjunctures between the virtual, a technically sophisticated cybernetic hyperreality and the actual, a crude and brutal everyday reality and the restless and fearful human-being caught in a set of dilemmas and discrepancies which overshadow the dawn of the 21st century.

As in the original myth Oedipus starts his journey as a king and arrives back at his point of departure as a refugee. But, aren't they both, following some higher logic informed by our transient nature, one and the same? Oedipus' curse lies in the fact that he has to solve this same riddle all over again.

Studio for Electronic Theatre made an exciting journey with the king-refugee who has, for centuries, been an icon of our limitless limitedness – a journey which proved to be both painful and yet very cathartic for each new generation.

SET – Cybernetic Theatre Enterprise

Studio for Electronic Theatre is in the persistent quest for an ever-changing artistic form that in the best way portrays modern desire for self-identification and self-realisation in a post-democratic environment coated by layers of history, ideology and technology. Based in the vibrant city of London, with its rich and versatile artistic milieu, whose creative atmosphere is already very much determined by the productive interaction between artists of different backgrounds and disciplines, SET makes theatre that is strongly characterised by the employment of yet another form of interactivity: the interaction between the performer and the computer – i.e. between the human and the machine – hence the name cybernetic theatre.

SET was established in Serbia in 2007. The founding members of SET were Aleksandar Djerić, Academica Group, Belgrade (Serbia); Fahrudin Nuno Salihbegović, Tatjana Ljujić, Matthias Oostrik, Amsterdam Cyber Theatre and Boris Butorac, PVC-T from Novi Sad.

In 2012 Studio for Electronic Theatre became a research institute affiliated with the University of Greenwich where it runs the SETLab. SET is supported by GRE (Greenwich Research and Enterprise), University of Greenwich.

Members of SET (2012): University of Greenwich, London (UK); Academica, Belgrade (Serbia); Cactusbloem, Antwerp (Belgium); PVC-T, Novi Sad (Serbia); Magdatt, Amsterdam (The Netherlands).

40. ИНФАНТ

**„једна мистериозна Ствар, рече е.е. камингс*“,
„ШТА РЕЋИ О ПЈЕРУ“, „ОЛИМПИЈА“**

Вера Мантеро и О румо до fumo, Португал

„једна мистериозна Ствар, рече е.е. камингс*“

Концепт и извођење: **Вера Мантеро**

Шминка: **Алда Салавиза** (према цртежу
Карлоте Лагидо)

Реквизити: **Тереза Монталвао**

Оригинални дизајн светла: **Жоао Пауло Шавијер**

Адаптација светла и руковођење: **Бруно Гаспар**

Извршна продукција: **Култургест 1996, „Омаж
Џозефини Бејкер“**

Пројекат су подржали: **Casa da Juventude de
Almada; Forum Dança; Re.al / Amascultura**

Трајање: **20 минута**

Соло представа „једна мистериозна Ствар, рече е.е. камингс*“ настала је у јануару 1996. године, у оквиру догађаја „Омаж Џозефини Бејкер“ организованог од стране позоришта Култургест у Лисабону. У својој визији живота и рада црне играчице и певачице прве половине 20. века, Вера Мантеро је одабрала шири приступ, изван лица Џозефине Бејкер. У програмској књижици је навела: „Има једна ствар коју бих хтела да пронађем или створим: огроман простор у коме преовлађују богатство и дух... [...] Тај дух о коме говорим нема тежњи да поништи тело и не стиди се телесних жеља или свог пола, то што жели јесте да искорени бахатост, страховиту неразумност, дубоко игнорисање, сиромаштво хоризонта, материјализам итд, итд. (нажалост, изгледа да је листа дугачка...)“

* Шта је заиста рекао о Џозефини:

„једна мистериозна Ствар, ни примитивна ни цивилизована, или изван времена, у смислу у којем је емоција изван аритметике“

Вера Мантеро је студирала класични плес код Ане Масколо и била чланица Балета Гулбенкијан између 1984. и 1989. године. Кореографијом се бави од 1987, а од 1991. године своја дела приказује у Европи, Аргентини, Бразилу, Канади, Сингапуру, Јужној Кореји и САД-у.

Из свог кореографског рада Вера Мантеро посебно издваја соло комаде „Можда да најпре игра а потом размишља“ (1991), „Олимпија“ (1993) и „једна мистериозна Ствар, рече е.е. камингс*“ (1996), затим колективна остварења „Испод“ (1993), „За досадну и дубоку тугу“ (1994), „Поезија и округлост“ (1998), „Све до тренутка када ће Бог бити уништен екстремним практиковањем лепоте“ (2006) као и последњу представу „Почеће да нам недостаје све што нам није потребно“ (2009).

Од 2000. године посвећена је и вокалном извођењу, при чему њен певачки репертоар обухвата дела неколико аутора као и експерименталне музичке пројекте настале у сарадњи са другим уметницима.

Позориште Култургест у Лисабону организовало је 1999. године једномесечну ретроспективу њених до тада насталих комада, која се одвијала под називом „Месец март, Верин месец“.

„Изједање сопственог срца“, дело које је настало у сарадњи са вајаром Рујем Кафезом, представљало је Португал на 26. бијеналу у Сао Паолу 2004.

Вера Мантеро је 2002. године одликована наградом Алмада, коју додељују Министарство културе Португала. Пре-стижну награду Гулбенкијан за целокупни допринос уметности добила је као извођач и кореограф 2009. године.

40th INFANT

'one mysterious Thing, said e.e. cummings*', 'WHAT CAN BE SAID ABOUT PIERRE', 'OLYMPIA'

Vera Mantero & O Rumo do Fumo, Portugal

'one mysterious Thing, said e.e. cummings*'

Concept and performance: **Vera Mantero**

Make-up: **Alda Salavisa** (original drawing by Carlota Lagido)

Props: **Teresa Montalvão**

Original light design: **João Paulo Xavier**

Light adaptation and operation: **Bruno Gaspar**

Executive production: **Culturgest 1996, 'Homenage**

to Josephine Baker'

Supports: **Casa da Juventude de Almada;**
Forum Dança; Re.al / Amascultura

Duration: **20 minutes**

The solo 'one mysterious Thing, said e.e.cummings*' was created in January 1996 for the 'Homage to Josephine Baker', an event organized by the theatre Culturgest in Lisbon. In her vision of the life and the work of the black dancer and singer of the first half of the 20th century, Vera Mantero chose an approach that goes beyond the face of Josephine Baker. In the program she wrote: 'It is one thing that I would like to find or create: a vast territory in which richness of spirit prevails. [...] This spirit I'm talking about has no wish to abolish the body, has no shame of its desire and of its sex, what this spirit wishes is to eradicate coarseness, the frightful foolishness, the deep ignorance, the poverty of horizons, the materialism, etc., etc. (unfortunately, this seems to be a long list...)'

* What he really said about Josephine:

'one mysterious Thing, neither primitive nor civilised, or beyond time, in the sense that emotion is beyond arithmetics'

Vera Mantero studied classical dance with Anna Mascolo and worked in Ballet Gulbenkian in Lisbon between 1984 and 1989. She started creating her own choreography in 1987 and since 1991 she has been showing her work all over Europe, Argentina, Brazil, Canada, Singapore, South Korea and USA.

From her choreographic work she points out her solos 'Perhaps she could dance first and think afterwards' (1991), 'Olympia' (1993) and 'one mysterious Thing, said e.e.cummings*' (1996), as also her group pieces 'Under' (1993), 'For Boring and Profound Sadnesses' (1994), 'Poetry and Savagery' (1998), 'Until the moment when God is destroyed by the extreme exercise of beauty' (2006) and her latest piece 'We are going to miss everything we don't need' (2009).

Since the year 2000 Vera Mantero is dedicating herself also to vocal work by singing the repertoire of several authors and co-creating experimental music projects.

In 1999 the Theatre Culturgest in Lisbon organized during one month a retrospective of her work created until then, which was entitled 'Month of March, Month of Vera'.

'Eating your heart out', a work created in collaboration with the sculptor Rui Chafes, represented Portugal at the 26th Biennial of São Paulo 2004.

In 2002 Vera Mantero was awarded the Almada Prize (IPAE/Ministry of Culture) and in 2009 the prestigious Gulbenkian Art Prize for her career as a performer and choreographer.

40. ИНФАНТ

**„једна мистериозна Ствар, рече е.е. камингс*“,
„ШТА РЕЋИ О ПЈЕРУ“, „ОЛИМПИЈА“**

Вера Мантеро и О румо до fumo, Португал

„Шта рећи о Пјеру“

Концепт и извођење: **Вера Мантеро**

Звучни запис: **Жил Делез** (одломци из предавања

„Спиноза: бесмртност и вечност“)

Редакција звучног записа: **Вера Мантеро,**

Витор Руа и Антонио Дуарте

Светло: **Бруно Гаспар**

Продукција: **О румо до fumo** / Копродукција:
Festival Escena Contemporánea '11, Madrid

Трајање: **17 минута**

„Приликом обележавања Светског дана игре 2006. године, извела сам кратку импровизацију на звук тј. глас Жила Делеза из предавања о Спинози и његовом концепту трију врста знања доступних људском бићу (предавање о коме је реч фокусирано је на прву врсту знања, оно у коме се готово све креће...). Извела сам манипулације са темпоралношћу Делезовог говора, али оне су минималне, с обзиром да их сâм говор – и то у специфичној форми – већ обухвата. Покрет сам базирала на инсистирању и уземљењу, телу које притиска и гура просторе и у потпуности се креће надолу, у правцу према тлу. Овакав израз је у сагласју са многим мојим радовима, у којима се кроз мултипликације доводе у интеракцију филозофија и интуиција, вербално и невербално, рационално и ирационално. Фестивал Escena Contemporânea видео је одломак из тог рада на Јутјубу, заинтересовао се и позвао ме је да га даље развијем и представим.”
Вера Мантеро

О румо до fumo је организација, продуцентска кућа, организатор домаћих и иностраних турнеја, истраживачка, образовна и однедавно и програмска структура у пољу савременог плеса, коју је основала Вера Мантеро 1999. године, а коју од оснивања подржава Министарство културе Португала. Својим позиционирањем у области експерименталног и уметничког истраживања, проширила је границе плеса и његов хоризонт, на коме се укрштају плес, музика, позо-риште, књижевност/поезија, визуелне уметности и филм.

Од 2000. године О румо до fumo је одговоран за продукције неколико уметника како би се обезбедила неопходна средства за развој и ширење њихових каријера и омогућили континуитет у раду као и наступи и турнеје у земљи и иностранству.

Током година деловања, О румо до fumo је изградио чврсту мрежу националних и интернационалних контаката и партнерстава (са институцијама, театарским кућама и фестивалима) на четири континента, са којима развија и реализује редовне активности у виду уметничких пројеката. Ова мрежа је омогућила да све до 2012. године настану 93 нова остварења и реализују се 184 догађаја (радионице, предавања, скупови, неформалне презентације итд.) као и да се изведе 988 представа, од тога 409 у португалским градовима и 579 у иностранству.

Од 2002. године О румо до fumo је члан-суоснивач мреже РЕДЕ – Асоцијације за савремени плес у Португалу.

О румо до fumo подржава

GOVERNO DE PORTUGAL – SECRETÁRIO DO ESTADO DA CULTURA / DIRECÇÃO-GERAL DAS ARTES

40th INFANT

'one mysterious Thing, said e.e. cummings*', 'WHAT CAN BE SAID ABOUT PIERRE', 'OLYMPIA'

Vera Mantero & O Rumo do Fumo, Portugal

'What Can Be Said about Pierre'

Concept and performance: **Vera Mantero**

Soundtrack: **Gilles Deleuze**

(excerpts of 'Spinoza: Immortalité et Éternité')

Soundtrack editing: **Vera Mantero with Vítor Rua and**

António Duarte

Lights: **Bruno Gaspar**

Production: **O Rumo do Fumo** / Co-production:

Festival Escena Contemporánea '11, Madrid

Duration: **17 minutes**

'In 2006 within the commemorations of the World Dance Day I've presented a small improvisation to the sound of Gilles Deleuze's voice giving a class on Spinoza and his concept of the three types of knowledge possible to human beings (the speech in question focuses on the first type of knowledge, the most basic one, the one in which almost everyone moves...). I manipulated the temporalities of Deleuze's speech, but just minimally, as the speech has already some very particular temporalities. And I based my movement on insistence and grounding, a body that presses and pushes spaces and goes entirely in direction towards the ground. This proposal goes in line with many other works of mine in which multiplicities are proposed that put philosophy and intuition in interaction, as well as verbal and non-verbal, rational and irrational. The Escena Contemporánea Festival saw on Youtube the precarious video that can be found there with an excerpt of that experience, got interested and proposed me to develop and present this work.'

Vera Mantero

O Rumor do Fumo

Founded in 1999 by Vera Mantero and supported since then by the Portuguese Ministry of Culture, O Rumor do Fumo is a creation, production, national and international tour managing, research, teaching and recently programming structure in the field of contemporary dance, which positions itself in an experimental and research artistic territory. Territory that also extends the field of dance and its horizons, characterized by the transversality of the artistic disciplines and where dance, music, theater, literature/poetry, visual arts and cinema intersect.

Since 2000 O Rumor do Fumo is responsible for the production of works by several artists with the aim of creating the necessary means for development and consolidation of their careers, providing a greater continuity of their works and facilitating opportunities for national and international touring.

O Rumor do Fumo built during its activity years a solid national and international network of contacts and partners (institutions, theatres and festivals) in four continents, with whom the structure maintains a regular activity through the projects by its artists. This network allowed to produce until 2012 a total of 93 new creations and 184 events (workshops, lectures, meetings, informal presentations, etc), showing 988 performances, 409 in Portuguese cities and 579 in foreign cities.

Since 2002 O Rumor do Fumo is a co-founder member of REDE – Association for Contemporary Dance in Portugal.

O Rumor do Fumo is supported by

GOVERNO DE PORTUGAL – SECRETÁRIO DO ESTADO DA CULTURA / DIRECÇÃO-GERAL DAS ARTES

40. ИНФАНТ

**„једна мистериозна Ствар, рече е.е. камингс*“,
„ШТА РЕЋИ О ПЈЕРУ“, „ОЛИМПИЈА“**
Вера Мантеро и О румо до fumo, Португал

„Олимпија“

Концепт и извођење: **Вера Мантеро**

Оригинални дизајн светла: **Жоао Пауло Шавијер**

Адаптација светла и руковођење: **Бруно Гаспар**

Текст: **Жан Дибифе**

Музика: **одломци музике Бакма пигми, Камерун**

Специјална захвалност Ани Мантеро и Мигелу Анхелу Рохи

Трајање: **17 минута**

Фото: Жорже Гонсалвес

„Једини опис овог комада, наведен у флајеру који је пратио његово прво извођење, обухватао је следеће: Вера Мантеро, импровизација, 5 минута.

Мислим да нико у организацији Маратона за плес није имао никакву представу о томе шта ћу ја урадити. И мислим да то није трајало само 5 минута.

Маратон за плес постао је већ историјски догађај, организован од стране неколико играча и кореографа 1993. године, који су одлучили да пробуде земљу. Да би се играло. Када су ме позвали да учествујем у догађају, рекла сам да са великим ентузијазмом. Онда сам почела да размишљам шта могу да урадим да бих 'пробудила' људе. У то време сам управо читала дело 'Култура која гуши' Жана Дибифеа и чинило ми се апсолутно оправданим да у оквиру догађаја прочитам одломке из књиге пред публиком – ма ко она била – у позоришту Марија Матос. 'Како међутим читати? И зар то неће бити помало претенциозно, отићи тамо и рећи ја сам она која зна шта је права култура или најбоља култура? Можда би требало да будем нага... Морам нага читати Дибифеа. Залепљена о подлогу испред микрофона? Не, то није могуће... А шта онда урадити? Нага...?' Нагост ме је нагнала да размишљам о Манеовој Олимпији, коју сам била видела недавно у Музеју Орсеј у Паризу, где сам у то време живела. 'А шта ако је то Олимпија која чита Дибифеа? Не, како ужасно! Сви ће ме кривити за светогрђе слике итд, итд...' Испричала сам Андреу Лепецком да желим нага да читам Дибифеа, али не знам како то да изведем – да само не читам нага Дибифеа. Нисам чак ни поменула слику. Да ли ћете поверовати шта ми је одговорио? 'Вера, сећаш ли се Манеове Олимпије [коју смо видели заједно]? Мислим да би требало да урадиш нешто са њом.' [!!!]

И то сам онда урадила.”

Вера Мантеро

Олимпија Вере Мантеро

Вера Мантеро, нага у потпуности, осим светлоплавих папуча, дијагонално прелази позорницу, полако, вукући кревет од гвожђа иза себе попут некаквог огромног терета причвршћен за њену леву руку. У десној руци држи примерак *Културе која гуши* Жана Дибифеа. Вера Мантеро још једном закорачује у друге уметности и дисциплине (у овом случају сликарство и социологију) да би отимала, прочишћавала, наводила оно што јој је потребно за плес, тако да тај плес – сав плес – буде мање непотпун.

На крају путовања-прелажења позорнице, извођач-кореографкиња седи на размештеном кревету и гледа у публику. Олимпија Вере Мантеро некако је изван плеса, то је перформанс о употреби тела. Изненада и у току само неколико кратких минута, сва чудовишта, сви бунтовници од Гоје до Артоа позвани су да сведоче о историји употребе тела од стране културе моћи, али и о непослушности тела. У току пет минута долазе до изражаја трговински однос између уметности и новца и његово денунцирање.

Антонио Пинто Рибейро, Денс темпорерили контемпорери

40th INFANT

**'one mysterious Thing, said e.e. cummings*',
'WHAT CAN BE SAID ABOUT PIERRE', 'OLYMPIA'**
Vera Mantero & O Rumo do Fumo, Portugal

'Olympia'

Concept and performance: **Vera Mantero**

Original light design: **João Paulo Xavier**

Light adaptation and operation: **Bruno Gaspar**

Text: **Jean Dubuffet**

Music: **Excerpts of Bakma Pygmy music, Cameron**

Special thanks to Ana Mantero and Miguel Ângelo Rocha

Duration: **17 minutes**

Photo: Jorge Gonçalves

'The only description of this piece, given in the original flyer, at the premiere: Vera Mantero, improvisation, 5 minutes. I think no one in the organisation of the Marathon For Dance had any idea of what I was going to do. And I also think that it did not last only 5 minutes.

The Marathon For Dance is already a historical event, organized in 1993 by several dancers and choreographers that had decided to awake the country. For the dance happening in it. When they invited me to participate, I enthusiastically said yes and started to think about what I could do to 'awake' people. At that time I was reading 'Asphyxiating Culture', by Jean Dubuffet, and it seemed to me absolutely right to read some parts of this book for that occasion to whomever might be present at the Maria Matos Theatre. "But read it how? And won't it be a bit pretentious, to go there and say I am the one who knows what is true culture, or the best culture? Maybe I should be naked... I must read Dubuffet naked. Glued to the ground in front of a microphone? No, that's impossible ... Doing what then? Naked...?" This nudity made me think of Manet's Olympia, which I had just seen at the Musée D'Orsay in Paris, where I was living at the time. "What if it was Olympia reading Dubuffet? Oh, no! how dreadful, everybody will be blaming me for sacrilege on painting, etc., etc...". I told André Lepecki that I wanted to read Dubuffet naked but didn't know how to do it without just reading Dubuffet naked. I didn't even talk to him about the painting. Would you believe what he then said? "Oh, Vera, don't you remember Manet's Olympia [that we had seen together]? I think you should do something with her." [!!!]

And that's what I did.'

Vera Mantero

Vera Mantero's Olympia

Vera Mantero is in complete nudity, except for these light blue slippers, and crosses the stage in a diagonal, slowly, dragging an iron bed behind her that is attached to her left arm, like a heavy burden. In her right hand she holds a copy of Jean Dubuffet's 'Asphyxiating Culture'. Once again Vera Mantero crosses over to the other arts and disciplines (in this case to painting and sociology) to steal, to disembowel, to quote what she needs for her dance, so that dance –all dance- would be less insufficient.

At the end of her journey crossing the stage the choreographer-dancer sits down on the undone bed and stares at the audience. Vera Mantero's Olympia is somehow beyond dance, it is a performance about the use of the body. Suddenly and only for some short minutes all the monsters, all the rebels from Goya to Artaud are invited to testify the history of the use of the body through the culture of power, but also of the rebelliousness of the bodies. During five minutes the mercantile relationship between art and money as well as its denouncing are clearly exposed.

António Pinto Ribeiro, Dance Temporarily Contemporary

40. ИНФАНТ

ЖЕНЕ БЕЗ МУШКАРЦА И ТО ЈЕ СВЕ ИЛИ ДОМ БЕРНАРДЕ АЛБЕ

(Федерико Гарсија Лорка)

Мали драмски театар – Битола, Македонија

Режија: **Софија Ристевска**

Драматург: **Биљана Крајчевска**

Кореограф: **Кире Миладиноски**

Сценограф: **Даниела Димитровска**

Костимограф: **Андреј Горгиевски и Викторија Арсовска**

Продуценти:

Александар Лозановски

Бојан Стефановски

Трајање: **80 минута**

Играју: **Јоана Поповска, Иван Јерчик, Илина Чоревска, Огнен Дранговски, Борче Гаковски, Никола Пројчевски, Петар Спировски, Александар Стефановски, Здравко Стојмиров**

„Жене без мушкарца и то је све“ или „Дом Бернарде Албе“ представа је о затворености, ограничењима и тиранији у једном дому. Албин дом је место у коме она заводи тиранију, а њених пет кћери, под теретом зла, анимозности и оговарања, претвара се у чудовишта. Забрана контакта било које врсте, због жалости за преминулим оцем, до крајње мере подстиче породичне интриге и поставља зло у први план, те Адела умире због сопствене одлуке да воли и буде заљубљена све до краја. Индивидуална и лична решења нису прихватљива за Албу. Ово је представа која психолошки истражује ликове који функционишу у средини породичне тираније, матријархата, злобе и интрига. У таквим условима, психолошка репресија долази до изражаја и кроз крајње модификације женског тела. Злоба у односима између ликова њих саме трансформише до степена недостатака и хендикепа.“

Софија Ристевска, редитељка

„Живот је трансформација од које зависи напредак човечанства. Човек је одувек тежио да достигне своје циљеве, желео да буде то што заиста јесте и више од тога. Да буде нешто друго?

На први поглед ова представа изгледа гротескно, екстравагантно.

Данашњи модеран преокрет је у томе што пет кћери Бернарде Албе нису ни мушкарци ни жене; они су културна метафора привремене изложености породичној/друштвеној репресији и друштвеној етици. Коначно, шта је предодређено полом? Осећајност, жеља за материнством, анимозност или агресија?

Представа рађа мноштво живих асоцијација на свакодневицу, на све оно што је суштинско и подударно не само у жена или мушкараца већ у људским бићима. Постављам још једном питање: шта је предодређено полом?“

Биљана Крајчевска, драматург

Мали драмски театар – Битола основан је 2008. године у Битоли. Његов оснивач био је бивши министар културе Благоје Стефановски, који је у сарадњи са групом искусних и компетентних позоришних делатника, Театар покренуо са циљем да ствара и на сцену поставља висококвалитетне и иновативне продукције – снажне, друштвено релевантне и театарски привлачне представе које се баве питањима савременог живота.

На основу бројних представа, награда и учешћа на фестивалима у земљи и иностранству, Мали драмски театар – Битола проглашен је за најуспешније позориште у Македонији.

Мали драмски театар је до сада реализовао 17 театарских пројеката, извео више од 150 представа на међународним фестивалима и турнејама и добио око 40 интернационалних награда попут гран прија, специјалних награда, награда за најбољу глумицу, награда публике...

40th INFANT

WOMEN WITHOUT A MAN AND THAT'S ALL OR THE HOUSE OF BERNARDA ALBA

(Federico García Lorca)

Small Drama Theatre – Bitola, Macedonia

Director: **Sofija Ristevska**

Dramaturge: **Biljana Krajchevska**

Choreography: **Kire Miladinovski**

Set design: **Daniela Dimitrovska**

Costumes: **Andrej Gjorgjevski and Viktorija Arsovska**

Producers:

Aleksandar Lozanovski

Bojan Stefanovski

Duration: **80 minutes**

Cast: **Joana Popovska, Ivan Jerchich, Ilina Chorevska,
Ognen Drangovski, Borche Gjakovski, Nikola
Projchevski, Petar Spirovski, Aleksandar Stefanovski,
Zdravko Stojmirov**

"Women Without a Man and That's All" or "The House of Bernarda Alba" is a play about the closed nature, limitations and tyranny in a home. Alba's home is a place where she spreads terror and where her five daughters are transformed into monsters under the weight of evil, animosity and gossip. The prohibition from contacts of any kind, because of the mourning for the father's death, maximally inspires the family intrigues, emphasizes the evil and Adela dies because of her own decision to love and to be in love until the very end. Individual and personal solutions aren't acceptable for Alba. This is a play that psychologically investigates the characters which are functioning in an environment of a family tyranny, matriarchy, evil and intrigues. In these conditions, psychological repression surfaces through ultimate modifications of the female body as well. Evil relations between characters transform the characters themselves to the level of physical defects and handicap.'

Sofija Ristevska, Director

'Life is a transformation, which the progress of humanity depends on. Man has always tended to achieve his goals, wanted to be what he really is and more. To be something else?
At first glance, this performance seems grotesque, extravagant.
Today's modern turnabout is: Bernarda Alba's five daughters are neither men nor women; they are a cultural metaphor of the being temporarily exposed to family/social repression and social ethics. Finally, what is predetermined by gender? Emotionality, desire for children, animosity or aggression?
This play gives birth to many live associations to everydayness, with everything that is essential and compatible not only in women or men, but in human beings. I ask again, what is predetermined by gender?'

Biljana Krajchevska, Dramatist

The Small Drama Theatre – Bitola was established in Bitola in 2008 by the former Minister of Culture Mr. Blagoj Stefanovski in cooperation with a group of very experienced and competent theatre workers with the aim to create high quality and innovative theatre productions and to stage powerful, socially relevant and theatrically appealing plays, to tackle questions of the contemporary life.
On the basis of the number of performances, awards and festival participations in Macedonia and abroad, the Small Drama Theatre – Bitola has been declared the most successful theatre in the country.
The Small Drama Theatre has produced 17 theatre projects, realised more than 150 performances at international festivals and tours and received around 40 international awards such as the 'Grand Prix Award', 'Special Reward', 'Best Actress', 'Audience Award'...

40. ИНФАНТ

ЗАНОШЕЊЕ (или покретање нагона)

Кит Џонсон X-аст, Данска

Кореографија: **Кит Џонсон**

Дизајн светла: **Могенс Кјемф**

Музичар/композитор: **Стире Ериксон**

Изводи: **Кит Џонсон**

Представа је настала уз подршку Данског уметничког савета, Комисија за извођачке уметности.

Трајање: **50 минута**

Фото: Пер Мортен Абрахамсен

„Уљудимо се ујутро’, написала је пеникиња Кирстен Хаман. Заиста је тако, али још пре поднева избијају нагони испод сјајне површине. Заробљене с унутрашње стране, нешто ће их благовремено призвати. Њихова покретачка снага делује суптилно задовољавајући сопствене потребе. Полако и ван сваке контроле, мења наш унутрашњи живот попут тектонских плоча у покрету. Или брзо попут снајперисте који тражи и задржава објекат на нишану само да би га једним хицем убио. Напад на цивилизацију.”

Кит Џонсон

ЗАНОШЕЊЕ или покретање нагона је соло представа о људском бићу као створењу које покрећу нагони, ухваћеном између културе и биологије. Први пут је изведена у Копенхагену у априлу 2011. године, када је наишла на изузетан пријем код публике и критике.

ЗАНОШЕЊЕ је до сада номиновано за две престижне награде: **Teaterpokalen** у новембру 2011. и награде **Reumert** за „Најбољу плесну представу године“ у марту 2012.

Компанија Кит Џонсон X-act у свом раду користи плес, звук, светло и простор. Уз помоћ ових састојака у потрази је за квинтесенцијом. Унутрашњост којом управља строга логика, спољашњост која допушта присуство појединачног гледаоца обухватајући његову сопствену имагинацију.

Позоришни савет Данске редовно подржава Кит Џонсон X-act од 1999. године, што је омогућило да компанија постави трајнију структуру управљања. Представе Кит Џонсон X-act приказиване су у различитим контекстима у Европи као и у Северној Америци, Аустралији, на Средњем и Далеком Истоку, и изводе се годишње на редовним турнејама.

Претходне продукције: MELLEMRUM Масао (2012); MELLEMRUM (2008, 2010, 2012); Aber Dabei (2007); Палимпсест (2006); Rankefod (2005); Чувари лимуна (2004); Партитура за аорту (2003); Огледало (2002); Стигма (1999).

„Не само да је представа добро осмишљена и изведена, него је и веома импресивно доживети уметника попут Кит Џонсон која до те мере овлада сопственом формом израза и зна како да исприча причу о читавом женском животном либиду обухваћеном у једном телу.“

Мајбриг Јелмсбо, Викендависен, април 2011.

„Својом аутентичношћу и јединственом способношћу извођења телесних трансформација, Кит Џонсон нам је у новој соло представи ЗАНОШЕЊЕ још једном подарила јаку, дирљиву и универзалну причу о телу.“

Вибеке Верн, Берлингске Тиденде, април 2011.

„Играчица и кореографкиња Кит Џонсон, са лицем попут скулптуре, створила је још један фантастични соло... Представа ЗАНОШЕЊЕ или покретање нагона представља могућност да се изађе изван круга рутине града на сат времена и свако од нас се изгуби у осећањима и сензацијама.“

Гита Маковска Расмусен, Политикен, април 2011.

40th INFANT

DRIFT (or drive)

Kitt Johnson X-act, Denmark

Choreographer: **Kitt Johnson**

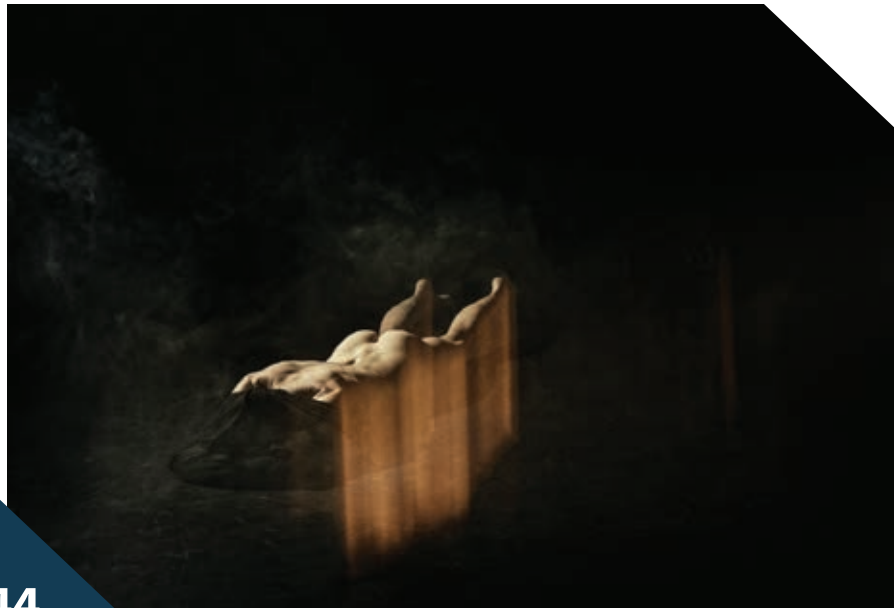
Lighting design: **Mogens Kjempff**

Musician/composer: **Sture Ericson**

Cast: **Kitt Johnson**

The performance is produced with support from the Danish Arts Council, Committee for Performing Arts.

Duration: **50 minutes**

“We civilize in the morning” as the poet Kirsten Hammann wrote. Sure, but before noon the instincts have thwarted the shiny surface. Taken over from the inside, some would rightly call it. The driving forces of the instinct operate subtly satisfying its own needs. Either slowly and out of control they make changes in our inner life as continental plates in operation. Or fast as snipers who seek out and hold an object on the grain, only to kill it with a snap. Civilization under attack.’

Kitt Johnson

Photo: Per Morten Abrahamsen

Thursday, 27th June, 21.00
SNT, 'Pera Dobrinović' Stage

DRIFT or drive is a solo about the human being as a creature of instinctive drives caught between culture and biology. The performance premiered in Copenhagen in April 2011 with an exceptional reception among audience and critics. DRIFT has been nominated for two very prestigious awards already: **Teaterpokalen** in November 2011 and a **Reumert** for 'Best Dance Performance of the Year' in March 2012.

The company Kitt Johnson X-act operates with dance, sound, light and space. Using these ingredients Quinta Essentia is in search. The interior directed by a strict logic, the exterior allowing the individual spectators to be present with their own imagination.

Since 1999 the Theatre Council in Denmark has supported Kitt Johnson X-act regularly, which also means that the company has been able to set up a more permanent management structure.

The performances produced by Kitt Johnson X-act have been shown in various contexts in Europe as well as North America, Australia, the Middle and Far East, and performances tour on a yearly basis.

Previous productions of note include: MELLEMRUM Macao (2012); MELLEMRUM (2008, 2010, 2012); Aber Dabei (2007); Palimpsest (2006); Rankefod (2005); The Lemonkeepers (2004); Aortas Partitur (2003); The Mirror (2002); Stigma (1999).

'It is not just well done, no, it is wildly impressive, to experience an artist like Kitt Johnson who masters to such an extent her form of expression and knows how to tell the story of an entire female life's libido contained in one body.'

Majbrit Hjelsbo, Weekendavisen, April 2011

'With her deep authenticity and unique ability to create bodily transformations, Kitt Johnson once again gives us a strongly moving and universal tale of the body in her new solo performance DRIFT.'

Vibeke Wern, Berlingske Tidende, April 2011

'The dancer and choreographer Kitt Johnson, with the sculptural face, has created another fantastic solo... The performance DRIFT or drive is an opportunity to step out of the hamster wheel of the city for one hour and lose yourself in emotions and sensations.'

Ghita Makowska Rasmussen, Politiken, April 2011

40. ИНФАНТ

МОЖЕМО МИ ТАКО ДО СУДЊЕГА ДАНА

(по тексту Борислава Пекића)

ДИС – театар, Република Српска, Босна и Херцеговина

Адаптација текста и драматизација:

Бранислав Илић

Режија: **Новица Богдановић**

Сарадник на сценском покрету: **Матилда Тудори**

Сарадник на сценографији: **Никола Пејаковић**

Музички сарадник: **Богдан Црнобрња**

Играју:

Старији – Александра Кецман

Новији – Бранка Трбић

Трајање: **60 минута**

Оптимистичка фарса...

Упркос окружењу у којем живе њени јунаци и упркос ситуацији која боли и упозорава, представа „Можемо ми тако до судњег дана“ провејава игром и фасцинира радошћу живљења. Инфантилна глумачка игра две младе глумице доноси нам ликове уоквирене у два типска обрасца: једног који прогони и другог који бива прогоњен.

Једноставним глумачким интерпретацијама два света цизелирана су до минуциозности, ДИС-курс артикулисан, мимика лица у сваком тренутку дисциплинирана. Њихова лица не траже образине, већ сама постају маске са слојевима своје раскошне буфонерије и клаунерије, попут бине свих бивших улога, што попут слојева шминке граде те смешно-трагичне-апсурдне ликове. „Новији“, оптимистичко, отворено, заиграно, а „Старији“ – рањиво, малодушно и бојаљливо. Речју, тандемски и партнерски више него допадљиво...

Позориште Дис основано је 1991. године са циљем афирмације позоришне културе младих. Оригиналним приступом, репертоаром и начином функционисања постало је један од најпопуларнијих ансамбала у Босни и Херцеговини. Као независна позоришна кућа успело је да реализује 83 различита пројекта са преко 1250 репризних извођења.

Дис театар је учествовао на значајним позоришним фестивалима и редовни је гост позоришних манифестација. Делује у својој позоришној сали са 200 места, има редован репертоар, а ансамбл сачињавају млади уметници и студенти како уметности тако и других студијских програма.

Бранислав Илић (Мостар, 1972), дипломирао је на Академији за позориште, радио, филм и телевизију (AGRFT) у Љубљани, стално запослен и ангажован у Канади.

Новица Богдановић (Бања Лука, 1970), завршио је глуму у Нишу, у класи проф. Миме Вуковић Курић, а примењену театрологију у Прагу, у класи проф. др Павела Кохута, где је и специјализирао драмску терапију.

До сада је режирао 37 представа у позориштима у Бањалуци, Приједору, Санском Мосту, Градишци, Костајници, Новом Граду, Бреши, Милану (Италија), Прагу (Чешка).

Аутор је филмова „Суботом имам брата“ (2003) и „Правда“ (2006), те позоришних текстова „Нека им је у рају од бога насеље“, „Завера“, „Прељубници“, „Прича из комшилука“.

Добитник је награда за режију на позоришним фестивалима у Карловим Варима, Таргу Муреш у Берлину, Београду, Битоли...

Од 2002. године, у својству уметничког директора стално је запослен у бањалучком позоришту младих Дис, где се у потпуности посветио раду са младим глумцима. Живи у Бањалуци.

Матилда Тудори, студирала је модерни плес у Паризу, у класи Жерома Ендрјуса, и усавршавала се у буто плесу (Јапан) и плесу контакт импровизације. Од 1980. године делује као плесни педагог.

Уметничка директорка позоришта Мурата у Венецији постала је 2002. године.

Режирала је и потписала кореографију бројних представа плесног позоришта, од којих су оне настале у сарадњи са Јутакеем Такеијем и Пакијем Зенаром извођене на Бијеналу у Венецији. Живи у Венецији.

40th INFANT

WE CAN GO ON LIKE THIS TILL KINGDOM COME

(After the text by Borislav Pečić)

DIS – Theatre, Republic of Srpska, Bosnia & Herzegovina

Text adaptation and dramatisation: **Branislav Ilić**

Directed by **Novica Bogdanović**

Stage movement associate: **Matilda Tudori**

Set design associate: **Nikola Pejaković**

Music associate: **Bogdan Crnobrnja**

Cast:

Senior – Aleksandra Kecman

Junior – Branka Trbić

Duration: **60 minutes**

Optimistic farce...

Despite the environment surrounding the heroes and despite the situation, which pains and warns, the play 'We Can Go on like This till Kingdom Come' speckled with play and fascinates with the joy of living. The infantile theatrical play of two young actresses brings characters framed into two typical patterns: one who stalks, and the other who is stalked.

By simple acting interpretation the two worlds are minutely embossed, DIS-coursearticulated, the mime of the face disciplined at all times. Their faces need no disguise: they become masks with layers of lavish buffoonery and harlequinade, like a stage of all their previous roles, composing these comic-tragic-absurd characters like layers of make-up.

'Junior' does it optimistically, openly, playfully, while 'Senior' – vulnerably, timidly, and spiritlessly. In a word, more than agreeable as a tandem.

The Dis Theatre was established in 1991 with the aim of affirmation of theatrical culture with the young generation. With its original and imaginative repertoire and work it has grown into one of the most popular ensembles in B&H. As an independent theatre it has carried out 83 projects with over 1,250 repeat performances.

The Dis Theatre has taken part in important theatre festivals and events. This repertoire theatre operates in its own theatre hall with a capacity of 200 seats, while the ensemble consists of young artists and students of both art and other study programmes.

Branislav Ilić (Mostar, 1972), graduated from the Academy of Theatre, Radio, Film and Television (ADRFT) in Ljubljana, and is permanently employed and regularly engaged in Canada.

Novica Bogdanović (Banja Luka, 1970) graduated in Acting in Niš, in class of Prof. Mima Vuković Kurić, and in Applied Theatrology in Prague, in class of Prof. Pavel Kohout, where he specialised in drama therapy.

He has directed 37 plays in theatres in Banja Luka, Prijedor, Sanski Most, Gradiška, Kostajnica, Novi Grad, Brescia, Milan (Italy), Prague (Czech Republic).

He has authored: the films 'I Have a Brother on Saturdays' (2003) and 'Justice' (2006), the dramatic texts 'Let Their Home Be in Heavens', 'Conspiracy', 'Adulterers', 'The Neighbourhood Story'.

He has been awarded at the theatre festivals in Karlovy Vary, Târgu mureş Berlin, Belgrade, Bitola...

Since 2002 he has been permanently employed at Banja Luka's Dis Youth Theatre, as Artistic Director, dedicating himself entirely to working with young actors. He lives in Banja Luka.

Matilda Tudori studied modern dance in Paris, in class of Jerome Andrews, and specialised in butoh dance (Japan) and contact improvisation dance. Since 1980 she has been active as a dance pedagogue.

The Art Director of the Murata Theatre in Venice since 2002, Matilda has directed and signed choreographies for a number of performances of the dance theatre. Those created in collaboration with Yutake Takei and Paki Zenar have been staged at the Venice Biennial. She lives in Venice.

40. ИНФАНТ

SAD SAM LUCKY

ЕМАНАТ – Институт за афирмацију и развој
плеса и савремене уметности, Словенија

Кореографија и извођење: **Матија Ферлин**

Драматургија: **Горан Ферчец**

Текст: **Сречко Косовел и Матија Ферлин**

Музика: **Лука Принчич**

Сценографија: **Маурицио Ферлин**

Обликовање светла: **Саша Фистрић**

Костим: **Матија Ферлин**

Графички дизајн: **Тина Ивезић**

Фотографија: **Данко Стјепановић, Нада Жганк**

Превод: **Катја Коси, Данијела Билић Ројнић**

Продукција и организација: **Еманат**

Копродукција: **Rencontres chorégraphiques
internationales de Seine-Saint-Denis,
Centre National de la Danse**

Домаћин и копродукција: **Загребачки плесни
центар**

Партнери на пројекту: **Регион Истра, Општина Сан
Вићенти, Фестивал игре и невербалног позори-
шта Сан Вићенти, Бункер – Стара електрана –
Електро Љубљана**

Финансијска подршка: **Министарство просвете,
науке, културе и спорта Републике Словеније,
Општина Љубљана, Општина Пула**

Трајање: **65 минута**

Поезија и живот словеначког песника Сречка Косовела исходишне су тачке у истраживачком процесу којим је кореограф и извођач Матија Ферлин започео рад на пројекту „Sad Sam Lucky“, у серији радова „Sad Sam“ започетој 2004. године.

Косовелова меланхолична и исповедна поезија настала између сурових атмосфера словеначког краса и егзистенцијалне кризе као последице Првог светског рата, широким корацима пролазећи кроз импресионизам, симболизам, експресионизам и конструктивизам, физички напада језик у покушају да му пронађе идеалну форму, ону која је више од поезије саме.

Управо ти физички насртаји на језик, то радикално кореографирање језиком, формирају конкретну партитуру којом се користи Ферлин у свом истраживачком процесу.

Поновним драматуршким ишчитавањем Косовелове поезије оформила се критична маса песничких слика, појмова, значења и афеката који својом акумулацијом изазивају потребу за репрезентацијом у неком другом физичком облику. Говор се намеће као један од примарних облика те репрезентације, покрет као други, простор као трећи. Односом између потентности стиха, материјалности говора, издржљивости покрета и рефлексивности простора, Матија Ферлин креира континуирану кореографску целину изразито наглашене телесности. Инсистирањем на крајностима које генеришу рубни појмови попут почетка и краја, среће и туге, живота и смрти, пролазности и вечности, активности и пасивности, Ферлин улази у радикални, физички, турбулентни и емоционални дијалог с јединственим аутором на европској авангардној сцени, препознајући његов живот и дело као парадигму било које врсте уметничког живота и рада.

Циљ Еманат – Института је промоција, афирмација и непрекидан допринос развоју савременог плеса и уметности као динамичном и разноликом пољу значајне уметничке креативности и продукције. Главне активности Еманата су продукција наступа живо, интермедијских уметности и уметности звука. Институт истовремено промовише образовање и објављивање као кључне елементе развоја савременог плеса и уметности. Свестан широког спектра тема и теоријских дискурса, те креативног потенцијала различитих методолошких приступа и продукцијских модела, Еманат заступа интердисциплинарну и међусекторску сарадњу, с крајњим циљем ширења и примене теорије и праксе које стварају савремени уметници, у остале друштвене сфере и обрнуто.

Фото: Данко Стјепановић

40th INFANT

SAD SAM LUCKY

EMANAT – Institute for Affirmation and Development
of Dance and Contemporary Art, Slovenia

Choreographed & performed by **Matija Ferlin**
Dramaturgy: **Goran Ferčec**
Text: **Srečko Kosovel & Matija Ferlin**
Music: **Luka Prinčič**
Stage design: **Mauricio Ferlin**
Light design: **Saša Fistrič**
Costume design: **Matija Ferlin**
Graphic design: **Tina Ivezić**
Photography: **Danko Stjepanović, Nada Žgank**
Translation: **Katja Kosi, Danijela Bilić Rojnić**
Produced & organized by **Emanat**
Co-produced by **Rencontres chorégraphiques
internationales de Seine-Saint-Denis, Centre
National de la Danse**

Hosted & co-produced by **Zagreb Dance Center**
Project partnership: **Region of Istria, Municipality
of San Vincenti, Festival of Dance and Non-Verbal
Theater San Vincenti, Bunker – The Old Power
Station – Elektro Ljubljana**
Financial support by **Ministry of Education, Science,
Culture and Sport of the Republic Slovenia,
Municipality of Ljubljana, Municipality of Pula**

Duration: **65 minutes**

Poetry and life of the Slovene poet Srečko Kosovel are starting points in the exploratory process where choreographer and performer Matija Ferlin started his work on the project 'Sad Sam Lucky' ('Now I'm Lucky'), within the 'Sad Sam' ('Now I Am') series which commenced in 2004.

Kosovel's melancholic and confessional poetry born between the cruel atmosphere of Slovene karst and existential crisis resulting from World War I, taking long steps through impressionism, symbolism, expressionism and constructivism, physically attacks the language in an attempt to find its ideal form, the one which is

Friday, 28th June, 21.00
SNT, Chamber Stage

more than poetry itself. The very physical attacks on the language, this radical choreography of language, forms concrete scores used by Ferlin in his exploratory process.

Dramaturgical re-reading of Kosovel's poetry created the critical mass of poetic images, ideas, meanings and affects whose accumulation invites a need for representation in some other physical form.

Speech comes as one of the first forms of this representation, movement as the other, space as the third. Through the relationship between the potency of the verse, materiality of the speech, durability of the movement and reflexivity of the space, Matija Ferlin creates a continuous choreographic wholeness of expressively pronounced physicality. By insisting on the extremes which are generated by the ultimate notions such as the beginning and the end, happiness and sorrow, life and death, transiency and eternity, activity and passivity, Ferlin enters into a radical, physical, turbulent and emotional dialogue with the author unique on the European avant-garde scene, recognising his life and work as a paradigm of any kind of artistic life and work.

The Emanat – Institute's aim is the promotion, affirmation and a continual contribution to the development of contemporary dance and art as a dynamic and diverse field of important artistic creativity and production. Emanat's main activities include productions of live performances, inter-media arts and the art of sound. The Institute simultaneously promotes education and publishing as key elements of the development of contemporary dance and art. Aware of the wide spectrum of topics and theoretical discourses, as well as creative potential of different methodological approaches and production models, Emanat advocates interdisciplinary and intersectoral cooperation, ultimately aimed at widening and application of theories and practices created by contemporary artists, into other social spheres and vice versa.

Photo: Nada Žgank

40. ИНФАНТ

СВЕ ЈЕ ТО ПОГРЕШНО

Позориште „Имовина“ и Позоришна труппа „Лајка“, Белгија

Режија: **Александер Дефринт**

Текст: **Коба Рајкварт**

Драматургија: **Јури Смет**

Сценографија и костим: **Зофи Де Зомере**

Светло: **Роб Фан Ертфелде**

Играју: **Коба Рајкварт, Зек Хеч**

Трајање: **60 минута**

Представа је намењена гледаоцима старости 16 и више година.

У представи „Само једном и никад више говоримо вам ко смо, зато умукните и слушајте“ (Имовина/ Копергитерај) спалила је барбике и анализираше шта други мисле. У следећој, „Побуна тинејџера“ (Имовина/ Копергитерај), наговештавала је да ће се преобразити у врећу костију и посматрала је одрасле као да су животиње у кавезу. Коба Рајкварт сада има 18 година и зна да је много тога погрешног у свету. Потребно је само да га се дохвати. Боље се изражава писмено него усмено, тако да записује по поду почевши од себе: *Девојка, 18 година, Белгијанка. Мршава, али не анорексична. Самохрана мајка, иако да се нема много њара. Да ли то има неке везе са финансијском*

Фото: Рони Вертеларт

кризом? Шта је са глобалним загревањем, усамљеношћу, моћи мултинационалних компанија? И шта може да учини како би то разрешила? Ни све ни ништа. У представи „Све је то погрешно“ Коба се суочава са свиме сама, уз малу помоћ пријатеља. Она бира и остаје доследна у својим изборима.

„Заинтересован сам за различите начине представљања животног искуства једне особе – његовог или њеног универзума – без употребе класичних техника монолога. У том смислу сам посматрао Кобу као уметницу, а не као глумицу. Желео сам да она користи њен лични израз – што је писање – и да у потпуности има власт над тим чином. Мислим да интимност овде лежи у чињеници да је она тамо, сама, само са кредом и платном. Притом допушта гледаоцима поглед у сопствена размишљања и осећања. То је веома рањива позиција, али она је савладава са великом животном снагом.“
Александер Дефринт, редитељ

„Жива демонстрација како чин писања, стварања и описивања може понудити неки смисао; чак и у најстрашнијим временима.“

Скотсмен (The Scotsman) *****

„Одмерено, контролисано и беспомоћно, Позориште Имовина успева у стварању нечега што се увлачи под кожу и постепено брише наше очајање у односу према свету.“

Јангер театар (A Younger Theatre) ****

Коба Рајкварт (1994) први пут је окусила театар у радионици позоришта младих Копергитерај. Са 13 година, наступала је у хит-представи Позоришта Имовина „Само једном и никад више“, која је одвела на пут око света. У 2010. години играла је у наставку „Побуна тинејџера“. Представа „Све је то погрешно“ њена је трећа продукција са овим позориштем. Планира да упише студије лингвистике на Универзитету у Генту.

Зек Хеч (1990) најпре се сусрео са Позориштем Имовина као гледалац представе „Само једном и никад више“. Одушевљење га је подстакло да се пријави на праксу као асистент редитеља на представи „Историја свега“. Представа „Све је то погрешно“ друга је по реду на којој сарађује са Имовином. Тренутно студира драмске уметности на Универзитету Калифорнија у Лос Анђелесу.

Александер Дефринт (1977) започео је да се бави сценским уметностима као тинејџер у позоришту младих Спилтеатер. Недуго након тога постао је један од суоснивача Позоришта Имовина као колектива песника који је преобразио у успешну трупу. Написао је и режирао већину продукција трупе, укључујући „Порор трилогију“, „Твоје лице без осмеха“, „Само једном и никад више“, „Побуна тинејџера“, „Неосвојиво“, „Под утицајем“, „Унутрашњи свет“, „Ти – у игри“, „Историја свега“ и „Публика“. Сарађивао је са познатом белгијском групом STAN и одржао је бројне радионице широм света.

40th INFANT

ALL THAT IS WRONG ONTROEREND GOED & Laika, Belgium

Director: **Alexander Devriendt**

Text: **Koba Ryckewaert**

Dramaturg: **Joeri Smet**

Set design and Costumes: **Sophie De Somere**

Lighting: **Rob Van Ertvelde**

Cast: **Koba Ryckewaert, Zach Hatch**

Duration: **60 minutes**

The performance is suitable for ages starting from 16.

In 'Once And For All We're Gone Tell You Who We Are, So Shut Up And Listen' (Ontroerend Goed/Kopergietery), she burned Barbie dolls and analysed what others were thinking. In 'Teenage Riot' (Ontroerend Goed/Kopergietery) she gave tips to become like a bag of bones and looked at adults as caged animals. Koba Ryckewaert is now eighteen and she knows all sorts of things are wrong in the world. She

just needs to get a grip on them. She's better at writing than at talking, so she draws on the floor, starting with herself. *Girl. 18. Belgian. Skinny, but not anorexic. Single mum, so there's not a lot of money. Is it connected to the financial crisis? What about global warming, loneliness, the power of multinationals?* And what could she do to resolve it? Neither everything, nor nothing. In 'All That Is Wrong', Koba faces things alone, with a little help from a friend. But she makes choices and sticks to them.

'I was interested to explore different ways of presenting a single person's life experience – his or her universe – without using the classical techniques of a theatrical monologue. In this sense, I thought of Koba as an artist rather than an actress. I wanted her to apply her own personal instrument of expression, which is writing and I wanted her to have complete ownership over her act. I think there's an intimacy in the fact that she's there, all alone, with only a crayon and a cloth, allowing the audience a closer look into her thoughts and feelings. It's a highly vulnerable position, but she manages it with great stamina.'

Alexander Devriendt, Director

'A living demonstration of how the act of writing, creating and describing can offer some sense of meaning; even in the most terrifying times.'

The Scotsman *****

'Measured, controlled and helpless, Ontroerend Goed succeed in producing something that gets beneath your skin and eats away at your untapped despair towards the world.'

A Younger Theatre ****

Koba Ryckewaert (1994) got her first taste of theatre in the workshops of youth theatre Kopergietery. At age 13 she performed in Ontroerend Goed's hit productions 'Once and For All', which led her to tour all over the world. In 2010, she performed in the follow-up 'Teenage Riot'. 'All That Is Wrong' is her third production with the company. Koba is a highschool graduate and plans to study linguistics at the University of Ghent.

Zach Hatch (1990) first encountered Ontroerend Goed as an audience member in 'Once and For All'. His enthusiasm for the company led him to apply for an internship as a director's assistant in 'A History of Everything'. 'All That Is Wrong' is his second collaboration with Ontroerend Goed. Zach is a theatre student at UCLA in Los Angeles.

Alexander Devriendt (1977) started performing as a young teenager in youth theatre Speeltheater. Not long after, he co-founded Ontroerend Goed as a poetry collective and turned it into a full-blown theatre group. He directed and wrote most of OG's productions, including 'Porror Trilogy', 'The Smile Off Your Face', 'Once and For All', 'Teenage Riot', 'Hard To Get', 'Under The Influence', 'Internal', 'A Game Of You', 'A History of Everything' and 'Audience'. Alexander worked with the renowned Belgian company STAN and gave numerous workshops and readings all over the world.

40. ИНФАНТ

СНОВИ И ПРЕПРЕКЕ

Дах театар, Србија

Режија и драматургија: **Дијана Милошевић**

Текст и извођење: **Југослав Хаџић,**

Ивана Миленовић Поповић

Сценографија: **Неша Париповић**

Светло: **Миломир Димитријевић**

Асистент режије: **Младен Лукешевић**

Играју:

Југослав – Југослав Хаџић

Ивана – Ивана Миленовић Поповић

Трајање: **55 минута**

Форма представе „Снови и препреке“ представља експеримент, тј. спој између аутобиографског перформанса и демонстрације рада и бави се темом „постајања“ уметником и прати развој једног сна и његову реализацију на сцени. Кроз личне приче уметника преламају се историјски догађаји наше земље, који утичу и мењају ток развоја младих перформера и у том споју личне „мале“ и званичне „велике“ историје они „постају“.

Важан циљ ове представе је да освести код гледаоца чињеницу о томе како историја утиче на наш најличнији живот и како је важно преузети одговорност.

Ова представа Дах театра такође има за циљ да открије део стваралачког процеса у театру, тиме упути заинтересоване уметнике у неке другачије технике прављења представе, као и да заинтересује публику за нове позоришне форме.

Дах театар су основале редитељке Јадранка Анђелић и Дијана Милошевић 1991. године, из потребе за темељним истраживачким радом. „Разарању и насиљу у савременом свету се једино можемо супротставити стварањем смисла“ – мото је Дах театра и данас.

Рад Дах театра – Центра за позоришна истраживања окренут је ка непрестаној размени знања, искуства и идеја међу уметницима и учесницима из различитих позоришних и националних традиција. Центар ствара услове за усавршавање редитеља, глумаца и осталих уметника у свим позоришним областима. Центар поклања пажњу едукацији младих у правцу савременог позоришног израза и упознаје их са осталим гранама уметности.

Активности: представе, демонстрације рада, радионице и предавања, посебни програми за младе, фестивали и сусрети, мрежа и сарадња, интернационална школа...

Продукција: Снови и препреке (2012); Нежно, нежно, нежније (2011); КОД Настасијевића (2010); Две бабе, четири мачке и тротинет (2009); Прелазећи линију (2009); Тражење града (2007); Водич кроз алтернативну историју Београда (2006); Прича о чају (2006); Не/Видљиви град (2005); Алиса и Кафка су мртви/Живели Розенбергови (2005); Cirque Macabre (2002); Плес са тамом (2002); Унутрашња мандала (2002); Документи времена (1999); Мапе забрањеног памћења (2001); Путници (1999); Анђели у градовима (1998); Случај Хелен Келер (1998); Сећање анђела (1996); Легенда о крају света (1995); Зенит (1994); Ова Вавилонска пометња (1992); Дарови наших предака (1992).

40th INFANT

DREAMS AND OBSTACLES

Dah Theatre, Serbia

Director and dramaturg: **Dijana Milošević**

Text and performance: **Jugoslav Hadžić,**
Ivana Milenović Popović

Set design: **Neša Paripović**

Lights: **Milomir Dimitrijević**

Director assistant: **Mladen Lukešević**

Cast:

Jugoslav – Jugoslav Hadžić

Ivana – Ivana Milenović Popović

Duration: **55 minutes**

Saturday, 29th June, 21.00
CCNS, Main Hall

The form of the play 'Dreams and Obstacles' is an experiment, that is, a combination of autobiographical performance and a demonstration of work and it addresses the topic of 'becoming' an artist and follows the development of a dream and its on-stage materialisation. Refracted through the personal artists' stories are the historical events of our country which affect and change the course of the young performers' development. The point of this junction of the personal 'small' histories and the official 'great' history is where they 'become'.

An important aim of this play is to raise awareness in the spectator of the fact that history affects our most intimate life and how important it is to take the responsibility.

This play by the Dah Theatre is also aimed at revealing part of the creative process in the theatre thus showing some other techniques of producing a play to the interested artists, as well as to inspire the audience's interest in new theatrical forms.

The Dah Theatre was founded by directors Jadranka Anđelić and Dijana Milošević in 1991 out of a need for a deep explorative work. 'The devastation and violence in the contemporary world can only be fought by creating meaning' – has been the motto of the Dah Theatre to this day.

The Dah Theatre – Centre for Theatrical Research is focused on the constant exchange of knowledge, experiences and ideas among artists and participants belonging to different theatrical and national traditions. The Centre creates conditions for professional advancement of theatre directors, actors and all other artists in all theatrical fields. The Centre is also focused on the education of the young in the contemporary theatrical expression, teaching them about other fields of art.

Activities: plays, demonstrations of work, workshops and lectures, special youth programmes, festivals and meetings, networking and cooperation, international school...

Productions: Dreams and Obstacles (2012); Tender, Tender, Tenderly (2011); The Nastasijević Code (2010); Two Grannies, Four Cats and a Scooter (2009); Crossing the Line (2009); In Search of the City (2007); Guide Through an Alternative History of Belgrade (2006); The Story of Tea (2006); In/Visible City (2005); Alice and Kafka Are Dead/Long Live the Rosenbergs (2005); Cirque Macabre (2002); Dancing With Darkness (2002); Inner Mandala (2002); Documents of Times (1999); Maps Of Forbidden Remembrance (2001); Travellers (1999); Angels In The Cities (1998); The Helen Keller Case (1998); Angel's Memories (1996); The Legend About The End Of The World (1995); Zenith (1994); This Babylonian Confusion (1992); The Gifts From Our Ancestors (1992).

40th INFANT

(п р а т е ћ и п р о г р а м)

ПОСТПРОСТОР: ДЕРЕКОНСТРУКЦИЈА СЕЋАЊА

Ноћ видео радова о простору

Факултет техничких наука, Департмент за архитектуру и урбанизам, Србија

(s i d e p r o g r a m m e)

POSTSPACE: DERECONSTRUCTION OF MEMORY

A Video-night ft. Space

Faculty of Technical Sciences, Department of Architecture and Urbanism, Serbia

Како архитекти виде простор? Можемо ли схватити/видети нешто више, уколико погледамо на другачији начин? Пројекат је резултат рада групе студената Департмана за архитектуру и урбанизам Факултета техничких наука у Новом Саду, на предмету Ефемерна архитектура, у 2012. и 2013. години (наставнички тим: Миљана Зековић и Вишња Жугић).

How architects see space through different media? Can we learn/see something more if we look through other lenses? This project is a result from the course Ephemeral Architecture, held at Department of Architecture and Urbanism of the Faculty of Technical Sciences, Novi Sad, during 2012 and 2013 (Course leaders: Miljana Zeković and Višnja Žugić).

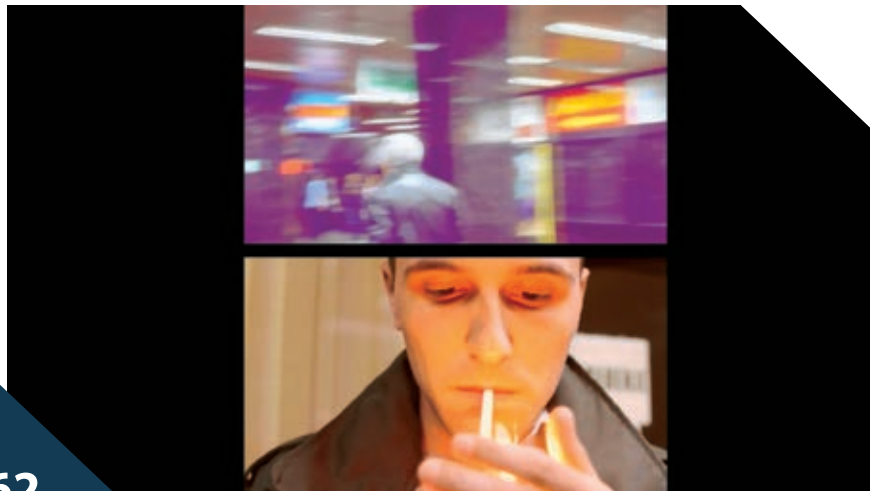

Photo: Underground.Underworld, 2013

Субота, 29. јун, 22.30
КЦНС, Летња сцена

Saturday, 29th June, 22.30
CCNS, Open Stage

Videos

01/2013: Пад / Drop

Authors' team

Team leaders: Tatjana Šolević, Jelena Mitrović

Team members: Jelena Vitorac, Saša Knežić,
Jovana Nikolić, Maja Papić, Andrea Ralević

02/2013: Mirror mirror on the wall, tell me stories of the mall

Authors' team

Team leaders: Bojan Stojković, Dejan Kostadinović

Team members: Aleksandra Ivković, Jelena Kićanović,
Aleksandra Mihajlović, Djurdja Vujić, Isidora Vuković

03/2013: Јадранска стража / Jadran Guard

Authors' team

Team leaders: Luka Ljumović

Team members: Pero Djokić, Nevena Ćorić,
Katarina Nemet, Jelisaveta Mičić, Dorotea Redžek

04/2013: Sapiens

Authors' team

Team leaders: Vladimir Savić, Dragana Metikoš

Team members: Cvijan Pajkanović, Jovana Jekić,
Teodora Basta, Viktoria Petković, Marina Marinkov,
Olivera Radosavljević

05/2013: Underground.Underworld

Authors' team

Team leaders: Jelena Despotović

Team members: Milan Dragoljević, Jovana Dragaš,
Branka Pelemiš, Jelena Kikić, Olga Stojkov, Marina Daniček

06/2012: Адхезија / Adhesion

Authors' team

Team leaders: Luka Ljumović

Team members: Danilo Kordulup, Jelena Mitrović,
Ivana Polić, Stefan Šćekić, Anna Tóth

07/2012: Слојеви / Layers

Authors' team

Team leaders: Aleksandar Bede, Miroslav Dimitrijević

Team members: Saška Cvijanović, Vesna Lugonja,
Miljana Popović, Anđela Subotić

08/2012: Простор / Space

Authors' team

Team leaders: Nikola Crevar

Team members: Tamara Grujić, Sanja Madžovska,
Jasna Simić

09/2012: Дан за било шта / A Day to do Whatever

Authors' team

Team leaders: Vladimir Savić

Team members: Adrijana Marinković, Vladan Perić,
Aleksandar Radivojević, Tatjana Šolević

10/2012: Процес / Process

Authors' team

Team leaders: Bojan Stojković

Team members: Jelena Despotović, Ivana Maksimović,
Milica Mastilović, Sofija Simendić, Goran Štrbac

40. ИНФАНТ

ХЕРОЈИ

Јоши Берг и Одед Граф, Израел/Данска

Кореографија и извођење: **Одед Граф, Јоши Берг**

Музика: **Охад Фишоф, Дејвид Боуви**

Костими: **Талија Орбах, Инбал Либлех**

Технички директор на турнеји: **Омер Шизаф**

Копродукција: **Данс-сценен театар, Копенхаген,**

Данска; Израелски фестивал, Јерусалим;

Фестивал Curtain Up, Центар „Сузан Делал“,

Тел Авив, Израел

Уз подршку Данског уметничког савета

Трајање: **60 мин. укључујући краћу паузу**

Победници међународног кореографског такмичења Бургос-Њујорк (Шпанија) и једна од пет најбољих представа 2008. године према оцени израелских критичара.

Фото: Гадн Дагон

„Хероји“ су оригинална и стимулативна представа која се обраћа нашој потреби за интимношћу и комуникацијом у отуђеном свету. Потребно да се допада, да се буде вољен, као и нужност да се излази на крај са реалношћу, постају извор инспирације за изненађујуће покрете. Уз пратњу сонгова Дејвида Боувија, двојица мушкараца играју игру чија се правила успостављају из момента у момент и у којој настоје да се ослободе старих навика и побегну у свет фантазије.

Кореографи Јоши Берг и Одед Граф су започели сарадњу 2005. године и од тада су изградили занимљиву репутацију на насловима које зајед-

Недеља, 30. јун, 19.00
СНП, Сцена „Пера Добриновић“

нички стварају, односно представама које по жанру припадају физичком театру, често третирајући провокативне теме и користећи дирљив и духовит вокабулар. На основу искуства које су стекли наступајући са светски познатим трупима попут Батшева денс компаније и Физичког театра DV8, мајсторски комбинују физички елемент са динамичким приступом истраживању театра, текста и гласа, реагујући на друштвене и политичке стварности савременог света. Јединственим уметничким изразом винули су се међу најбоље и најенергичније младе израелске кореографе и играче и позиционирали се на светску сцену. Осим што редовно наступају у Центру „Сузан Делал“, учествују на престижним фестивалима и играју у позориштима укључујући Montpellier Danse у Француској, Амерички фестивал игре, Madrid En Danza у Шпанији, Стокхолмски фестивал културе у Шведској, Place Theater у Лондону, La MaMa у Њујорку, White Bird Dance у Портланду, SIDance у Јужној Кореји и многим другима.

Кореографије Јошија и Одеда, припремане по наруџбини, укључиване су у репертоаре реномираних трупа попут Батшева ансамбла у Израелу, Introdans у Холандији, Donlon Dance Company, StaatsTheater Kassel у Немачкој, Tanzkompagnie Theater St. Gallen у Швајцарској, Company E у САД-у, Aura Dance Company у Литванији, Polish Dance Theater у Пољској, Београдског драмског позоришта у Србији и TND Company у Шпанији. Уверљивост њихових кореографија донела је Јошију и Одеду бројна домаћа и међународна признања. Добитници су посебних грантова фондације Ballet Master Albert Gaubier's у Данској, Schusterman Visiting Artist Program у САД-у, Израелског лутријског савета за уметности, општине Тел Авив, Фондације Тева за извршност у уметностима. Године 2011. Јоши и Оед одликовани су наградом за изузетне кореографе израелског министарства културе.

„Фасцинантно, узбудљиво и изненађујуће вече, које помера уметност игре корак даље... из харизматичних извођача избија оригинални покрет... Својим изузетним талентом Берг и Граф стварају јединствене ликове са којима је лако идентификовати се... насупрот свим изгледима, двојици мушкараца успева да доживе љубав и тренутке истине у механичком, отуђеном свету у којем живе... невероватан пример безбројних нијанси и мноштва израза који стварају емоционалну тензију попут драмског текста...“

Михал Баадани, Ахбар Хаир (Michal Ba'adani, Achbar Ha'ir)

„Кореографи који спадају у најособеније... конзистентна кореографија са мноштвом добрих покрета, дивно изведених од стране двојице талентованих играча.“

Вибеке Верн, Berlingske.dk

40th INFANT

HEROES

Jossi Berg & Oded Graf, Israel / Denmark

Choreography and Performance: **Oded Graf, Yossi Berg**

Music: **Ohad Fishof, David Bowie**

Costumes: **Talia Orbach, Inbal Liblich**

Technical Manager on tour: **Omer Shizaf**

Winner of the international choreography competition Burgos-New York and included in the five best dance performances of 2008 by Israeli critics.

Co-production: **Dansescenen Theater, Copenhagen, Denmark; Israel Festival, Jerusalem; Curtain Up Festival, Suzanne Dellal Center, Tel Aviv.**

With the support of the Danish Arts Council

Duration: **60 min. including a short break**

Photo: Jakob Wittchen

'Heroes' is an original and stimulating performance that addresses our need for intimacy and communication in an alienated world. The need to be liked, to be loved, and having to cope with reality become a source of inspiration for surprising movement. Accompanied by David Bowie's songs, two men play a game whose rules are set from one moment to the next and in which they endeavor to free themselves from old habits and escape into fantasy.

Choreographers Yossi Berg and Oded Graf started collaborating in 2005, and have since built a reputation for work that is supremely physical, sometimes provocative, and has been termed

Sunday, 30th June, 19.00
SNT, 'Pera Dobrinović' Stage

poignant and witty. Having performed with world-renowned troupes including Batsheva Dance Company and DV8 Physical Theatre, they mix their masterful physicality with their dynamic research of theater, text, and voice; responding to the social and political realities of contemporary life. Yossi and Oded's singular brand of artistry has launched them to the forefront of Israel's vibrant dance scene and placed them prominently on the world stage. Besides performing regularly at the Suzanne Dellal Centre, they have toured their works to prestigious festivals and theaters including Montpellier Danse in France, the American Dance Festival in the US, Madrid En Danza in Spain, Stockholm's Kultur Festival in Sweden, the Place Theater in London, La MaMa in New York City, White Bird Dance in Portland, the SIDance in South Korea, and many more.

Their choreography has been commissioned and included in the repertoire of prominent troupes including Batsheva Ensemble in Israel, Introdans in Holland, Donlon Dance Company, StaatsTheater Kassel in Germany, Tanzkompagnie Theater St. Gallen in Switzerland, Company E in the US, Aura Dance Company in Lithuania, Polish Dance Theater in Poland, Belgrade Drama Theater in Serbia, and TND Company in Spain. Yossi and Oded's compelling choreography has garnered them numerous honors at home and abroad. They have received special grants from the Ballet Master Albert Gaubier's Foundation in Denmark, the Schusterman Visiting Artist Program in the U.S., the Israel Lottery Council for the Arts, the Tel Aviv Municipality, and the Teva Foundation for Excellence in Arts. In 2011 Yossi and Oded received Israel's Ministry of Culture Award for Outstanding Choreographers.

'Fascinating, exciting and surprising evening, which takes the art of dance one step forward... the original movement breaks out of charismatic performers...With exceptional talent Berg and Graf create unique characters that are very easy to identify with... against all odds the men manage to experience love and fragments of truth in the mechanical, alienated world in which they exist...an amazing example for unlimited nuances and variety of expressions that create emotional tension as if it was a written play...'

Michal Ba'adani, Achbar Ha'ir

'One of the most distinctive choreographers... consistent choreography with lots of good movements, performed beautifully by the two talented dancers.'

Vibeke Wern, Berlingske.dk

40. ИНФАНТ

Виљем Шекспир

САН ЛЕТЊЕ НОЋИ

Факултет уметности Приштина – Звечан
студенти IV године глуме у класи
професора Дејана Цицмиловића

Режија: **колективна**

Ментор: **Дејан Цицмиловић**

Лектор: **Андријана Виденовић**

Сценски покрет: **Вера Обрадовић и Миодраг Крчмарик**

Маска: **Драгољуб Јеремић**

Костим: **Народно позориште Београд**

Играју:

Тезеј/Оберон – Здравко Савић

Хиполита/Титанија – Наташа Милосављевић

Лисандер/Петар Дуња – Владимир Јоцовић

Деметар/Фрула – Марко Павловић

Хермија/Грашков цвет – Наташа Станковић

Хелена/Слацица/Паучина – Петра Димитријевић

Егеј/Вратило – Младен Миљковић

Пук – Милена Антанасковић

Трајање: **80 минута**

Једна од најпознатијих и најизвођенијих Шекспирових ренесанских комедија о погрешним љубавним везама, сновима, магији, настоји да продре у срж значења мушко-женских односа. Специфичност ове представе је да је могуће изводити је било где, пошто сценографија не постоји. У први план је стављена глумачка игра, глумац и његова способност трансформације, о чему говори то да 16 ликова тумачи 8 глумаца. Представа „Сан летње ноћи“ рађена је за потребе колоквијума из предмета Глума у оквиру истраживања позоришних жанрова, али је доживела и свој сценски живот. До сада је изведена преко 10 пута. Победник је фестивала студентских позоришта УРБАН Фест у Нишу, ревијално је учествовала на Фестивалу омладинских позоришта у Вишеграду. Извођена је на Позорју младих у оквиру Стеријиног позорја у Новом Саду, затим у Народном позоришту у Београду, Дому културе „Студентски град“ у Београду...

„У љубави правој никада ништа није текло глатко“

На Позорју младих имали смо прилику да видимо представе по текстовима многих „наших очева“ – Софокла, Еурипида, Достојевског, Диме, Чехова... Незаобилазног Шекспира и његов *Сан леиње ноћи* видели смо у издању студената треће године глуме Факултета уметности Приштина – Звечан. [...]

У класичним костимима, изговарајући Шекспиров текст, игра студената одликовала се посвећеношћу тексту и (углавном) „племенитом“ шмиром. Стога одмах треба поменути Младена Миљковића, који је у тумачењу препотентног и егоистичног Вратила прекинут аплаузом. Посебно је било занимљиво посматрати га и након трансформације у магарца, што је постигнуто без маске или било каквих реквизита, већ искључиво телесном игром. Духовити су били и Владимир Јоцовић и Марко Павловић у улогама Лисандера и Деметра, уневши младалачке, готово тинејџерске ноте у роле заљубљених младића. Парирале су им дивне, наизглед крхке, а заправо врло живахне и помало неуротичне Наташа Станковић и Петра Димитријевић у улогама Хермије и Хелене. У вилинском народу, централни лик Пука поверен је Милени Антанасковић, која је готово акробатски пригрлила улогу вечног детета и мештра од комедије. Здравко Савић подсећао је на Руперта Еверета из филмске верзије *Сна*, а његове сцене са Антанасковићевом одисале су хумором и добрим фазонима. С њим се обрачунавала Наташа Милосављевић у улози Титаније, која је овом лику пришла с добром дозом ентузијазма и гламура.

Савић се појавио и у улози Тезеја, Милосављевићева као Хиполита, Јоцовић као Петар Дуња (још једна улога на коју је публика сваки пут реаговала), Павловић као Фрула, Станковићева као Грашков цвет, Димитријевићева као Слацица и Паучина, а Миљковић је, осим Вратила, играо и Егеја. Моћ трансформације младих глумаца била је за сваку похвалу, а оваквим кастингом скренули су пажњу и на људску подвојеност, одлике имагинативног и приземног као подједнако заступљене у сваком од нас. [...]

Никола Степић

40th INFANT

William Shakespeare

A MIDSUMMER NIGHT'S DREAM

The Faculty of Arts of Priština – Zvečan
IV year students of Acting in class
of Professor Dejan Cicmilović

Directed **collectively**

Mentor: **Dejan Cicmilović**

Language consultant: **Andrijana Videnović**

Stage movement: **Bera Obradović and Miodrag Krčmarik**

Mask designer: **Dragoljub Jeremić**

Costume designer: **National Theatre Belgrade**

Cast:

Theseus/Oberon – Zdravko Savić

Hippolyta/Titania – Nataša Milosavljević

Lysander/Peter Quince – Vladimir Jocović

Demetrius/Flute – Marko Pavlović

Hermia/Peaseblossom – Nataša Stanković

Helena/Mustardseed/Cobweb – Petra Dimitrijević

Egeus/Bottom – Mladen Miljković

Puck – Milena Antanasković

Duration: **80 minutes**

One of the most famous and staged Shakespeare's renaissance comedies about wrong loves, dreams and magic, attempts to get to the bottom of the male-female relationships. What makes this production unique is the fact that it can be performed anywhere, since there is no set design. The actors' play, the actor and his ability of transformation is put at the forefront, which is reflected in the fact that 16 characters are played by a cast of 8. Originally created as part of an exam in Acting, within an exploration of theatrical genres, the play 'A Midsummer Night's Dream' has been performed more than 10 times so far. It has won the first prize at the student theatre festival URBSN Fest in Niš, included in the review programme of the Youth Theatre Festival in Višegrad, staged at the Pozorje mladih within the Sterijino pozorje Festival in Novi Sad, at the National Theatre in Belgrade, and Cultural Centre 'Studentski grad' in Belgrade...

'The course of true love never did run smooth'

At the Pozorje mladih we had an opportunity to see plays after the texts of many of 'our forefathers' – Sophocles, Euripides, Dostoyevsky, Dumas, Chekhov... The unavoidable Shakespeare and his *A Midsummer Night's Dream* was presented by the third year students of Acting of the Faculty of Arts of Priština – Zvečan. [...]

In classical costumes, speaking Shakespeare's text, the students' play was characterised by dedication to the text and (mainly) 'noble' typified acting. Therefore, we must first mention Mladen Miljković, whose rendition of the arrogant and egoistic Nick Bottom was interrupted by a round of applause. It was particularly interesting to observe him after the transformation into the donkey, which was achieved without a mask or any kind of prop, but solely through physical play. Vladimir Jocić and Marko Pavlović in the roles of Lysander and Demetrius were also humorous, adding a youthful, almost, adolescent note to the roles of the fellows in love. They were matched by lovely, seemingly fragile, but actually very lively and a bit neurotic Nataša Stanković and Petra Dimitrijević in the roles of Hermia and Helena. In the fairy people, the central character of Puck was entrusted to Milena Antanasković, who has embraced the role of the eternal child and master of comedy in an almost acrobatic way. Zdravko Savić was reminiscent of Rupert Everett from the film version of the *Dream*, and his scenes with Antanasković were brimming with humour and good gags. Coping with him was Nataša Milosavljević in the role of Titania, who approached the character with a lot of enthusiasm and glamour.

Savić also appeared in the role of Theseus, Milosavljević as Hippolyta, Jocić as Peter Quince (yet another role which invited responses from the audience every time), Pavlović as Flute, Stanković as Peaseblossom, Dimitrijević as Mustardseed and Cobweb, and besides Bottom, Miljković also played Egeus. The young actor's power of transformation deserves praises. Casting the roles in this way also points to the human duality, to the fact that the elements imaginative and earthly equally present in each one of us.[...]

Nikola Stepić

40. ИНФАНТ

(пратећи програм)

ЧАРОБНО ПУТОВАЊЕ

Републичко удружење Србије за помоћ особама са аутизмом, Србија

Кореографија: **Барбара Милованов**
Сценографија: **Ида Игњатовић и Ана Несимовски**
Композитор и текстописац нумера „На пут“ и „Полицијска песма“: **Ксенија Мирковић**
Аранжер: **Душан Алагвић**
Анимације: **Јован Пековић**
Дизајн плаката: **Ана Јевтић**
Извршна продукција: **Наталија Лазић**
Сценарио и режија: **Ђорђе Макаревић**

Копродукција: **Министарство рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије**

Трајање: **75 минута**

Играју:
Господин Митић – Немања Митић
Слуга Лаки – Михало Риђевац
Београдски адвокат, машиновођа и капетан – Душан Лазић
Београдска госпођица – Јелена Мишковић
Полицијски инспектор – Игор Деспотовић
Индијка Ануша – Анастасија Лиздек
Францускиња Жана – Јована Лазић
Шпањолка Алехандра – Александра Лиздек
Гондолијер Ђовани – Ђорђе Голубовић
Играчки ансамбл – Барбара Милованов, Милош Митић, Милан Радовановић, Никола Костић

Инклузивни мјузикл „Чаробно путовање“ адаптиран је по тексту Жила Верна „Пут око света за 80 дана“. Главне улоге играју, односно костур мјузикла чине шесторо аутистичних младих особа и једна девојка са оштећеним слухом. Поред њих, у мјузиклу наступају и професионалци – балетски и фолклорни играчи као и чланови ближе породице аутистичних особа (у виду подршке).

Прича је пребачена у Србију 1904. године, тачније у Београд. Реч је о великој крађи новца из банке. Господин Митић проналази слугу Лакија и са њим, због опкладе у висини од 50 хиљада дуката са адвокатом Јовановићем, обилази свет за 80 дана. Међутим, за петама им је и полицијски инспектор који сумња да је господин Митић управо главни осумњичени за крађу новца из банке. Обилазећи свет, господин Митић и слуга Лаки стижу на бројна одредишта и сусрећу се са традицијама разних земаља, које се на сцени обележавају песмом, игром и костимима. Пролазећи кроз Индију, господин Митић спасава младу девојку Анушу, која бежи од удаје за старијег човека и она наставља путовање са њим и његовим слугом. Поред разних догодовштина на путу, они завршавају и у затвору, међутим прави пљачкаш банке је ухапшен и пуштени су на слободу. Мислећи да су закаснили, долазе тужни у Србију, али схватају да су заправо стигли један дан раније, те обишли свет за 79 дана и добили награду од 50 хиљада дуката!

„Често се говори да уметници имају свој свет. Они су чудни, посебни, они су једноставно другачији. Исто се то може рећи и за особе са аутизмом. Њихов посебан свет, игре, потребе, схватања и другачије поимање околине, као што и околина другачије види њих, јавља се управо у добу када и први препознатљиви таленат. А препознати таленат и усмерити га на прави пут, такође је дар... Ако га већ поседујемо, онда се морамо потрудити да га показујемо и безусловно дарујемо другима. Разлика између немогућег и могућег крије се у нашој одлучности.“

Ђорђе Макаревић, аутор/редитељ

У насљавку њредсљаве:

Трибина: АУТИЗАМ – ПРОЦЕС – УМЕТНОСТ

Учесници:

- **Ђорђе Макаревић**, редитељ и сценариста представе „Чаробно путовање“
- **Наталија Лазић**, продуцент представе и потпредседница Републичког удружења Србије за помоћ особама са аутизмом
- **др Милица Пејовић Милованчевић**, спец. дечије психијатрије, др.сц.
- **Владимир Пешић**, помоћник министра у Министарству рада, запошљавања и социјалне политике
- **Милица Константиновић**, селекторка ИНФАНТ-а 2013/2014. и водитељка трибине
- **Милош Софреновић**, селектор ИНФАНТ-а 2013/2014. и водитељ трибине

40th INFANT

(side programme)

THE MAGIC JOURNEY

The Serbian Republic Association for Persons with Autism (Serbian Society of Autism), Serbia

Choreography: **Barbara Milovanov**
Set design: **Ida Ignjatović and Ana Nesimovski**
Composer and text author for numbers 'On the Road' and 'The Police Song': **Ksenija Mirković**
Arrangement: **Dušan Alagić**
Animations: **Jovan Peković**
Poster design: **Ana Jevtić**
Executive production: **Natalija Lazić**
Screenplay and directed by **Djordje Makarević**

Cast:

Mr Mitić – Nemanja Mitić
Lucky, the servant – Mihailo Ridjevac
Belgrade lawyer, engine-driver and captain – Dušan Lazić
Belgrade Miss – Jelena Mišković
Police inspector – Igor Despotović
Anusha, the Indian – Anastasia Lizdek
Jeanne, the French – Jovana Lazić
Alexandra, the Spanish – Aleksandra Lizdek
Giovanni, the gondolier – Djordje Golubović
Dance troupe – Barbara Milovanov, Miloš Mitić, Milan Radovanović, Nikola Kostić

Coproduction: **The Ministry of Labour, Employment and Social Policy of the Republic of Serbia**

Duration: **75 minutes**

Monday, 1st July, 18.00
SNT, 'Pera Dobrinović' Stage

The inclusive musical 'The Magic Journey' is made after the adapted text of Jules Verne's 'Around the World in 80 Days'. Six autistic young people and one girl with impaired hearing play the leads roles, that is, make the core cast of play. Besides them, the musical also features professionals – ballet and folklore dancers as well as close family members of the autistic persons (as support).

The story is set in 1904 Serbia, more precisely Belgrade. It is about a great theft of money from a bank. Mr Mitić finds the servant Lucky and together with him, because of a 50-thousand-ducat bet with lawyer Jovanović, goes on a journey around the world in 80 days. However, a police inspector who believes Mr Mitić is the main suspect in a theft of money from a bank follows in their track. Going around the world, Mr Mitić and servant Lucky arrive in a number of destinations and encounter the traditions of different countries, which find their stage expression in songs, dances and costumes. On their way through India, Mr Mitić saves a young girl Anusha, who flees to escape a marriage to an older man, and she joins him and his servant on their journey. On top of their numerous travel adventures, they end up in prison, but the real bank robber is arrested and they are released. Believing they are late, they arrive in Serbia dispirited, but realise that they have actually arrived one day early, managing to go around the world in 79 days and receive the award of 50 thousand ducats!

'It is often said that artists have their own world. They are strange and special; they are simply different. The same can be said of the people with autism. Their special world, games, needs, perception and worldview, just like the world sees them as different, are first manifested at around the same time as the first recognisable talent. And to recognise a talent and focus it in the right direction is also a gift... If we already have it, then we must try to show it and unconditionally share it with the others. The difference between the impossible and possible lies in our determination.'

Djordje Makarević, Author/Director

After the performance:

Forum: AUTISM – A PROCESS – THE ART

Participants in the Forum:

- **Djordje Makarević**, Director and Playwright of the performance 'The Magic Journey'
- **Natalija Lazić**, Producer of the performance and Vice-president of the Serbian Republic Association for Persons with Autism
- **Dr. Milica Pejović Milovančević**, Child Psychiatrist, M.D.
- **Vladimir Pešić**, Deputy Minister of Labour, Employment and Social Policy
- **Milica Konstantinović**, Selector of INFANT 2013/2014 and the Forum Moderator
- **Miloš Sofrenović**, Selector of INFANT 2013/2014 and the Forum Moderator

У ЧАСТ НАГРАЂЕНИХ / IN HONOUR OF AWARD WINNERS

Наташа Перазиић Врзић, флаута и Урош Игњатовић, клавир /

Nataša Perazić Vrzić, flute and Uroš Ignjatović, piano

Наташа Перазиић Врзић, флаута

Рођена 1985. Основно музичко образовање стекла је у Музичкој школи „Корнелије Станковић“ у Београду. Факултет музичке уметности у Београду уписала је 2004. године, у класи проф. Љубише Јовановића, и исте године боравила у Њујорку, где се усавршавала код проф. Џудит Манданхол. Дипломирала је 2008. године, када је започела и постдипломске студије на Каталонијској високој школи музичке уметности у Барселони, у класи реномиране флаутискиње Јулије Гаљего. Тренутно је на специјалистичким студијама на ФМУ у Београду.

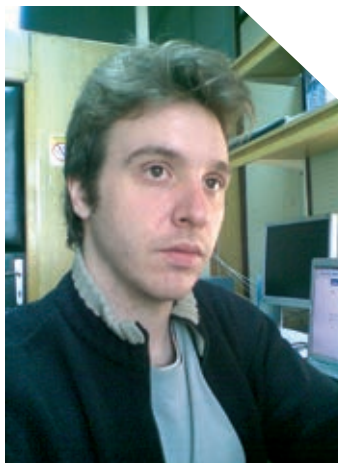
У току свог школовања одликована је бројним наградама и добитница је стипендија за учешће у Светском омладинском симфонијском оркестру, Летњи уметнички камп Интерлокен (Мичиген, САД) као и стипендије Фонда за младе таленте Министарства омладине и спорта Републике Србије.

Учесница је разних фестивала код нас и у иностранству, од којих се издвајају БЕМУС, Будва Град Театар, Котор Арт Фестивал, Nice Summer Festival (Француска).

Наступала је као чланица барокних камерних ансамбала (за заслуге је добила барокну флауту), Београдског квартета флаута (чији је и оснивач) и дуета са гитаристом и колегом Банком Банковићем. Била је први флаутиста Светског омладинског симфонијског оркестра и Омладинског оркестра Југоисточне Европе.

Усавршавала се код реномираних флаутиста попут Беноа Фроманжеа, Бартолда Кујикена, Матијаса Алина, Мартина Кофлера, Михаела Дебоста, Жака Зона...

Наступала је на преко 300 концерата у земљи и иностранству као оркестарски, камерни и солистички извођач.

Понедељак, 1. јул, 21.00
СНП, Сцена „Пера Добриновић“

Monday, 1st July, 21.00
SNT, 'Pera Dobrinović' Stage

Урош Игњатовић, клавир

Рођен 1984. у Београду. Основно и средње музичко образовање стекао је у Музичкој школи „Корнелије Станковић“ у Београду, на одсецима за Музичку теорију и Оргуље. Године 2004. започео је студије композиције на Академији уметности у Новом Саду, у класи проф. Милана Михајловића, а 2009. и студије оргуља на Факултету музичке уметности у Београду, у класи проф. Маје Смиљанић. Учествовао је на Фестивалу младих уметника у Бајројту (Немачка) и на фестивалу КомпАрт у Новом Саду. У оквиру његових бројних наступа посебно се издваја онај на коме је као оргуљаш на концерту са симфонијским оркестром у Сава Центру 2012. године извео Осму симфонију Густава Малера. У слободно време наступа и снима као џез музичар са разним ансамблима.

Nataša Perazić Vrzić, flute

Born in 1985, Nataša Perazić Vrzić attained her elementary music education in Music School 'Kornelije Stanković' in Belgrade. In 2004 she started studying at the Faculty of Music in Belgrade, in class of Prof. Ljubiša Jovanović. The same year she went to New York where she studied with Prof. Judith Mendenhall. She graduated in 2008, starting her postgraduate studies at the Catalonia College of Music in Barcelona, in class of renowned flutist Julia Gellego. She is currently at her specialist studies at the Faculty of Music in Belgrade.

In the course of her studies she has received a number of awards and scholarships for the World Youth Symphonic Orchestra, Interlochen Summer School for Music and Art (Michigan, USA), as well as a scholarship of the Ministry of Youth and Sport of the Republic of Serbia.

She has appeared at a number of festivals in our country and abroad, some of which are BEMUS, Budva Town-Theatre, Kotor Art Festival, Nice Summer Festival (France).

She has performed as a member of baroque chamber ensembles (receiving a baroque flute as an award), Belgrade Flute Quartet (founder) and a duo with the guitarist and colleague Banko Banković. She was the first flutist of the World Youth Symphonic Orchestra and the Youth Orchestra of South-Eastern Europe.

She has learned with renowned flutists such as Benoit Fromanger, Barthold Kujiken, Matijas Alin, Martin Kofler, Michael Debost, Jacques Zoon...

She has appeared in more than 300 concerts in our country and abroad as an orchestral, chamber and solo performer.

Uroš Ignjatović, piano

Born in 1984 in Belgrade, Uroš Ignjatović gained his primary and secondary musical education in Music School 'Kornelije Stanković', in his hometown, in the Departments of Music Theory and Organ. In 2004 he started studying Composition at the Academy of Arts in Novi Sad, in class of Prof. Milan Mihajlović. In 2009 he went on to study Organ at the Faculty of Music in Belgrade, in class of Prof. Maja Smiljanić. He has appeared at the Youth Festival in Bayreuth, in Germany, and at the KompArt festival in Novi Sad. Among his notable performances is the one with the Symphonic orchestra where he played, as an organist, the Symphony No. 8 by Gustav Mahler in Sava Centre in 2012. In his free time he plays jazz and works as studio musician with various ensembles.

INFANT

Direktor, glavni i odgovorni urednik / Managing Director, Editor-in-Chief
Andrej Fajgelj

Pomoćnik direktora za organizaciona pitanja / Assistant to Managing Director in Charge of Organisation
Sunčica Marković

Savetnik direktora / Consultant to Managing Director
Aleksandra Mandarić

Urednik Redakcije scenskog programa / Stage Programme Editor
Simon Grabovac

Sekretar / Assistant
Elza Vuletić

Umetnički odbor / Art Board
Zoran R. Popović, Dijana Milošević, Zoran Đerić, Ljubomir Vučinić, Simon Grabovac

Selektori / Selectors
Miloš Sofrenović, Milica Konstantinović

Žiri / Jury
Petar Zec, Nataša Milović, Atila Antal

Voditelj okruglog stola / Discussion Mediator
Zoran R. Popović

Urednik izdanja / Publications Editor
Kristina Kovač

Portparol INFANT-a / INFANT PR Manager
Peđa Ivović

Dizajn / Design
David Mareš

Fotograf / Photographer
Branislav Lučić

Prevod tekstova / Translation
Lidija Kapičić, Kristina Kovač

Priprema / Prepress
Vladimir Vatić

Produkcija / Production
Kulturni centar Novog Sada

Marketing / Marketing
Mirsad Avdić, Milan Vračar

Programski sekretar / Program Secretary
Sibina Rukavina

Organizacija / Organisation
Zoran Dokić, Daniela Todorović, Milan Kačanski, Vasa Timotijević

Šef scene / Stage Manager
Tomislav Šaraba

Scenska realizacija / Stage Crew
Zdravko Čeran, Lesa Jockov, Aleksandar Vencl, Nedeljko Milivojević

Tehnička realizacija / Technical Crew
Miroslav Čeman, Đura Mrđenović, Đura Vučetić, Dušan Jovanović

Pravni poslovi / Legal Work
Snežana Komar

Računovodstvo / Accounting
Aleksandra Spasojević, Vukica Lončar, Vukosava Puača, Dušan Kordić

Veb-sajt i elektronski bilten INFANT-a / INFANT Web Site, E-bulletin
Tatjana Dukić Počuč
<http://infant.eunet.rs>

Veb-sajt KCNS / CCNS Web Site
www.kcns.org.rs

Ostali saradnici / Associates
Branislav Jovanović, Zoran Mišić, Petar Knežević, Mira Bjelopetrović

Kontakti / Contacts

Kulturni centar Novog Sada / Cultural Centre of Novi Sad
Katolička porta 5
21000 Novi Sad
Srbija / Serbia

Tel.: +381 21 423 770

Faks: +381 21 525 168

E-mail: infantfestival@gmail.com

www.infant.rs

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
792.091(497.113 Novi Sad)“2013”(083.97)(085)

ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ фестивал алтернативног и новог театра ИНФАНТ (40 ; 2013 ; Нови Сад)

ИНФАНТ / 40. Интернационални фестивал алтернативног и новог театра, Нови Сад, 25. јун – 1. јул 2013. ;
[уредник Кристина Ковач ; превод текстова Лидија Капичић, Кристина Ковач ; фотограф Бранислав Лучић].
Нови Сад : Културни центар Новог Сада, 2013 (Нови Сад : М&А принт студио). – 80 стр. : илустр. ; 20 cm

Упоредо срп. текст и енгл. превод.

ISBN 978-86-7931-311-9

а) Интернационални фестивал алтернативног и новог театра ИНФАНТ (40 ; 2013 ; Нови Сад) – Програми – Каталогзи
COBISS.SR-ID 279411207

Izdavač: Kulturni centar Novog Sada
Za izdavača: Andrej Fajgelj, direktor

Organizator zadržava pravo izmene i dopune programa. /
Organiser withholds the right to change and add to the programme.

40. ИНФАНТ ОМОГУЋИО ЈЕ

ГРАДСКА УПРАВА ЗА КУЛТУРУ

ФЕСТИВАЛ ЈЕ ПОДРЖАО:

ПОКРАЈИНСКИ СЕКРЕТАРИЈАТ ЗА КУЛТУРУ
И ЈАВНО ИНФОРМИСАЊЕ

*

Медијска подршка:

ДНЕВНИК

Danas

nsreporter

једина моја... једина
Новосадска
МЕДИЈСКИ СЕРВИС ГРАДА

Novine novosadske

MAGYAR SZÓ

*

Техничка подршка:

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ, НОВИ САД

*

Пријатељи фестивала:

Пекара ЛУКИЋ, Нови Сад

КОМПАS Tourism & Travel, Нови Сад

